

Valtorta Mária **A Nőtanítványok**

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

A Nőtanítványok

Valtorta Mária

Impresszum

Valtorta Mária
A Nőtanítványok

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelent meg, kéziratként. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. Lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Bevezetés	4
Valtorta Mária élete, írásai.....	4
A fordítások listája – rövidítések	9
A Nőtanítványok.....	11
Az Első Nőtanítvány	13
Titokzatos női papság	15
Fiam, veled megyek!.....	18
A nők papi hivatása.....	20
Fogadj el, Jézus!.....	21
Segítesz nekem.....	23
A nők apostoli feladata	24
A szüzek hajnala	26
A Kedves Tanítónő	30
A szomorúak Vigasztalója	35
Sohasem panaszkodnak	36
Engedd, hogy kövessék!	38
Kimosták a ruhákat	39
Fel a fejjel, anya!.....	41
A jövő korszak papnői	43
Szeretnék segíteni téged.....	45
A nőtanítványok vagyunk!.....	47
Biztonságban leszünk.....	50
Szolgálom az Üdvözítőt.....	52
Lelkét akarom eljegyezni	54
Lányod Istené!	57
A Sátán és a nő.....	60
Hasznosak lesztek... ..	62
Anyám nagyon levert.....	64
A hűséges asszonyok	65
Még rájuk tud mosolyogni	68
Láttuk őt!.....	71
Miért az asszonyoknak?... ..	73

Bevezetés

Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, meglevenedik előttünk *Önéletrajzában*, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862–1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861–1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családja a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy azáltal vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlóná válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1950-ben részesítette őt a bérálás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdtek boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apa ezredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ben járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmisséget. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érzelme se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást:” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelki gyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére”. Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját

elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnak készülő ifjúhoz, Márióhoz fűződő kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos föláldozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hatbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: *A Szent* című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; méghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjaiából hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtván az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelkeségének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Márióval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, öszetörten „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonta volna miattuk anyja villámain.

A Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek *Egy lélek története* című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925 január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretetnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a leányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhette magát. Munkáját odaadón végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívók közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy meg tisztább, még önmegtagadóbb étellel készült fel”. Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, jelenleg pedig emlékeit őrzi.

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerete és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anyja a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az eszét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárásával elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961 október 12-én, fél tizenegykor, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkezted ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a

kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmesség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkel előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szünöm meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte – míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinusz plébániatemplomban végzett beszertelési szertartás után, rövid autósor kísérette a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnájában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérette hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyi tesznek ki kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkből és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: *Il Poema dell'Uomo-Dio*, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, terbevétték a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyaron kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarozatát, a korabeli mise leckéinek magyarozatát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vaskos kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzetrel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmiségért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette azt a bemutató teológia-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megérti.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józanságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre. Amikor kezded békében megnyugszik a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

A fordítások listája – rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell’Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből, 1991 január 1-ig a következő részletek jelentek meg a

VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

Tizenöt titok (TT) – Rózsafüzér titkok 60 oldal
 Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) – 16 füzetben, 710 oldal
 A Keresztelő (K) 72 oldal
 Péter (Pt) – 7 füzet, 342 oldal
 Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt),
 Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
 Kerióti Júdás (Jd) – 13 füzet, 594 oldal
 A nőtanítványok (N) – 92 oldal
 Tízparancs (T) 49 oldal
 A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
 Példabeszédek (P) – 12 füzet, 488 oldal
 Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, – 7
 füzet, 319 o.
 Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
 Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
 A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
 Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
 Lázár (L) 100 oldal
 Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
 Gamáiel (G) 49 oldal
 Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
 Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
 Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
 Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
 Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Jsz) 2 füzet, 140 oldal
 Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
 Utolsó oktatások (Uo) és Az Ősegyház (Ő) 88 oldal
 A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
 Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A	Tíz apostol: András
Ak	Az Apostolok keresztútja
Bp	A betlehemi pásztorok
E	Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F	Feltámadt!
G	Gamáiel
Gy	Jézus és a gyermekek
H	A hegyi-beszéd
J	Tíz apostol: János (J)
Jb	Jézus és a bűnbánók

Jcs	Jézus csodái
Jd	Kerióti Júdás
Jgb	Jézus gazdag barátai
Jgy	Jézus és a gyászolók
JJ	Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp	Jézus és a pogányok
Jsz	Jézus szenvedése
Jszb	Jézus, a szegények barátja
K	A Keresztelő
L	Lázár
M	Mária élete
MM	Mária Magdolna
Mt	Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N	A nőtanítványok
Ő	Az Ősegyház
P	Példabeszédek
Pt	Péter
S	Tíz apostol: Simon
Sz	A Szeretet vértanúi
T	Tízparancs
Ta	Tíz apostol: Tamás
TT	Tizenöt titok – Rózsafüzér titkok
Ü	Üdvözlégy Mária
Uo	Utolsó oktatások
UV	Az Utolsó Vacsora
V	Valtorta Mária

A Nőtanítványok

A Szentírás több helyen is említi Jézus nőtanítványait:

„Vele volt a tizenkettő és néhány asszony, akiket a gonosz lelkektől és a különféle betegségektől szabadított meg: Mária, melléknevén magdalai, akiből hét ördög ment ki, Johanna, Heródes intézőjének, Kúzának a felesége, Zsuzsanna és még sokan mások, akik vagyonukból gondoskodtak róla.” (Lk 8, 1-3)

„Akkor odament hozzá a Zebedeus fiak anyja a fiaival együtt, és leborult előtte, hogy kérjen tőle valamit. Megkérdezte tőle:

– Mit akarsz?

– Intézd úgy, – felelte – hogy két fiam közül az egyik jobbod, a másik balod felől üljön országodban. (Mt 20, 20- 22. Mk 15, 40-41)

A Golgotán „messziről több asszony figyelte, mi történik, olyanok, akik Galileából eddig kísérték, és gondoskodtak róla. Köztük volt Mária Magdolna, Mária, Jakab és József anyja és Zebedeus fiainak az anyja.” (Mt 27,55-56. Lk 23,49. Jn 19,25.)

Ott voltak, midőn Jézust a sírba helyezték.

„Mária Magdolna és a másik Mária ott maradtak, és leültek a sírral szemben.” (Mt 27, 61. Mk 15,47)

A feltámadt Jézus is a nőtanítványoknak jelent meg, Édesanyja után:

„Szombat elmúltával a hét első napjának hajnalán Mária Magdolna és a másik Mária elment, hogy megnézze a sírt. Hirtelen nagy földrengés támadt. Az Úr angyala leszállt az égből, odament, elhengerítette a követ és ráült. Tekintete olyan volt, mint a villám, öltözete meg, mint a hó. Az örök remegtek tőle való félelmükben, s csaknem halálra váltak. Az angyal azonban felszólította az asszonyokat:

– Ne féljete! Tudom, hogy Jézust keressétek, akit keresztre feszítettek. Nincs itt.

Feltámadt, ahogy előre megmondta. Gyertek, nézzétek meg a helyet, ahol nyugodott! Aztán siessetek, vigyétek hírül tanítványainak: Feltámadt a halálból, előttetek megy Galileába. Ott viszontlátjátok. Íme, tudtotokra adtam.

Gyorsan otthagyták a sírt, és félelmükben meg nagy örömmükben is siettek, hogy megvigyék a hírt a tanítványoknak. Egyszerre csak Jézus jött velük szemben, s így köszöntötte őket:

– Üdv nektek !

Odafutottak, leborultak előtte, és átkarolták a lábát. Jézus így szólt:

– Ne féljete! Menjete, vigyétek hírül testvéreimnek, hogy térjenek vissza Galileába, ott majd viszontlátanak.” (Mt 28,1-10. Mk 16,1-17. Lk 24,10)

* * *

Némelyik nőtanítvány életét már részletesen ismertettük: Mária Magdolna (MM. Jb – 1), Márta (L és MM füzetekben), Johanna (Jgb – 3), Szintika (Jp – 1) Plautína, Valéria és Lídia (Jp – 3). Mások gyakran szerepelnek Mária életében: Mária, Alfeus felesége, Mária Szalóme, Zebedeus felesége, Eliza (Erzsi), Annalia, Jáirus leánya, Fülöp két leánya. Mirta, Ábel anyja, aki örökbefogadta Aureát, Anasztázika, akit Eliza fogadott magához, Noémi, aki Mirtához költözött. Ezek történetének legalább egy részét megismételjük ebben a füzetben, hogy együtt lássuk őket.

Egyesek nagyon szeretnének manapság papnők lenni. Jézus többször is kifejti, vagy legalábbis említi a nők papi hivatását, ami különbözik a férfiak papi hivatásától és minden megkeresztelt „királyi papságától”, de ami hangsúlyozza fontos szerepüket Jézus Egyházában. (9,14, 29, 33, 49. oldal)

A nőtanítványok és a szüzek csoportja képezi a magvát a később kialakult női szerzetesrendeknek.

A nőtanítványok között fontos szerepet tölt be a Szűzanya, aki többször nőtanítványnak nevezi magát, de akit Jézus a nőtanítványok tanítómesterének tett meg.

A nőtanítványok szerepe más volt, mint a férfitanítványoké, akiket Jézus, az apostolokhoz hasonlóan, párosával vagy egyedül, tanító körutakra küldött.

A nőtanítványok vagy Jézust és az apostolokat kísérték egyes útjaikon, vagy otthont adtak Jézus és az apostolok számára, amikor az ő vidékükön jártak. Ők javígtatták, mosták az apostolok ruháit, készítették számukra az ételeket.

A nőtanítványok messze túltettek az apostolokon bátorság és hűség tekintetében, amikor elkísérték Őt keresztútján, ott álltak keresztje közelében, és temetésénél is segédkeztek. Jézus meg is jutalmazta őket feltámadása után, jelenéseivel.

Az Első Nőtanítvány

Jézus Názáretben beszámol Édesanyjának júdeai útjáról. Ezzel fejezi be:

– Kérek, nagy szeretetet kérek tőled azok iránt, akik holnap jönnek. Ide hallgass: szeretnek engem, de nem tökéletesek. Te, az erények Mesternője... és Anyám, segíts engem jókká tenni őket... Szeretném mindnyájukat üdvözíteni... – Jézus Mária lábaihoz ereszkedik. Most látszik meg az ő anyai méltósága.

– Fiam! Mit akarsz? Azt, hogy szegény mamád többet tegyen nálad?

– Tedd szentekké őket... A te erényed szentté tesz. Ezért hoztam őket magammal.

Mama... egy napon azt mondom majd neked: „Jöjj”, mert akkor sürgősen meg kell szentelni a lelkeket, hogy akarják megváltásukat. És én egyedül nem leszek képes... A te hallgatásod épp olyan tevékeny lesz, mint az én szavam. A te tisztaságod segíteni fogja az én hatalmammat. A te jelenléted elűzi a Sátánt... és a te Fiad, Mama, erőt merít abból, hogy tudja, te közelében vagy. Eljössz, nemde, kedves Anyám?

– Jézus! Kedves! Fiam! Ügy érzem, nem vagy boldog... Szívem gyermeke, mi a baj? Durva volt hozzád a világ? Nem? Megkönnyebbülés számomra elhinni... de... Ó, igen! Eljövök. Oda, ahová akarod. Amint te akarod. Amikor te akarod. Most is, a napsütésben, a csillagos ég alatt épp úgy, mint a fagyban és a záporban. Engem akarsz? Íme, itt vagyok!

– Nem, nem most. De egy napon. Milyen édes az otthon! És a te simogatásod! Engedd, hogy így aludjak, fejemmel térdeden. Olyan fáradt vagyok! Mindig a te Kisgyermeked vagyok... – És Jézus valóban elalszik, fáradtan és kimerülten, egy zsámolyon ülve, fejét Anyjának ölébe hajtva, aki simogatja haját, és boldog.

(2-313)

* * *

Jézus a názáreti ház kertjében oktatja tanítványait, miközben Mária tesz-vesz a házban és a kertben, s valahányszor elhalad a fűben ülő Jézus mellett, rámosolyog Fiára. Oktatás közben Jézus példaképként állítja Máriát tanítványai elé:

– Vigyázzatok! Nagyon vigyázzatok! Állandóan. Nehogy holnap beleesetek abba, amit máig elkerültetek. Látjátok? Ma az ég elsötétült, jégeső közeledik. És mi, az eget vizsgálva azt mondtuk: „Ne menjünk el hazulról.” Nos, ha így meg tudjuk ítélni a dolgokat, amelyek veszélyesek, össze se hasonlíthatók azzal a veszéllyel, amelyet a bűn jelent, megfosztva minket Isten barátságától, akkor miért nem értünk annak megítéléséhez, hogy mi lehet veszélyes a lélekre?

Nézzétek: íme, ott van Anyám. El tudtok képzelni benne rosszra való hajlamot? Jóllehet szeretete sürgeti őt, hogy engem kövessen, csak akkor hagyja el házáat, amikor az én szeretetem ösztönzi őt erre. Ő az én Tanítónóm. Ma reggel kért engem: „Tanítványaid között van Anyád is, Fiam. Meg akarom ismerni tanításodat.” Ő birtokában volt ennek a tanításnak méhében és még előbb, lelkében. Isten ajándékba adta neki, mint Megtestesült Igéje jövődő Anyjának. Miután kért engem, azt mondta: „Azonban ítéld meg te, hogy jöhetnek-e én is anélkül, hogy elveszíteném Istennel való egyesülésemet. Anélkül, hogy a világ, amiről te azt mondod, hogy büze átható, megrontaná szívemet, amely teljesen Istené volt, most is az Övé, és az Övé akar maradni. Megvizsgálom magamat, és úgy találom, hogy meg tudom ezt tenni, mert... (és itt anélkül, hogy tudatában lenne, a legnagyobb dicséretben részesíti önmagát), mert nem találom másnak tiszta békémet, amelyet akkor élveztem, amikor a Templomnak egy virága voltam, és azt, aminek most vagyok birtokában, miután több mint harminc éve a

ház asszonya vagyok. Én azonban méltatlan szolgálóleány vagyok, aki rosszul ismeri, és még rosszabbul ítéli meg a lélek dolgait. Te vagy az Ige, a Bölcsesség és a Világosság. És világosság lehetsz szegény Mamád számára, aki inkább elfogadja, hogy nem lát többé, mintsem, hogy ne legyen kedves az Úr előtt.” És nekem azt kellett mondanom neki, csodálattól remegő szívvel: „Mama: mondom neked, téged nem ront meg a világ. Sőt, bebalzsamozod a világot.”

Halljátok? Anyám felfogta a világban élés veszélyeit, amelyek veszélyek az ő számára is, még neki is. És ti emberek, nem látjátok? Ó, a Sátán valóban lesben áll. És csak az éberek fognak győzni.

(2-321)

Titokzatos női papság

Jézus nagybátyja, Alfeus, halálosan beteg. Felesége aggódik érte, és felkeresi Jézust Kafarnaumban. A teraszon várja Jézust. Az egyik sarokban ül, és halkán, hangtalanul sír. Jézus megszólítja:

– Mária! Drága nagynéném!

Erre ő fölemeli szegény, meggyötört arcát, és kinyújtja két kezét:

– Jézus! Mekkora fájdalom van a szívemben!

Jézus odalép melléje. Kényszeríti, hogy maradjon ülve. Ő ellenben állva marad, egyik kezét nagynénje vállán nyugtatva, másik kezét pedig a nagynéni kezei között, hagyva, megkérdi:

– Mi bajod? Miért sírsz ennyire?

– Ó, Jézus! Elszöktem hazulról. Azt mondtam:

– Megyek Kánába, tojásért és borért a betegnek.” Alfeus mellett Édesanyád van, és úgy ápolja, ahogyan csak ő tudja megtenni, és így nyugodt vagyok. De valójában ide jöttem. Két éjszakán át jöttem sietve, hogy mielőbb ide érjek. De már nem bírom tovább... A fáradtság mégis semmi. A szívfájdalom okoz szenvedést!... Az én Alfeusom... az én Alfeusom... a fiaim... Ó, miért van az egy vérből származók között akkora különbség? És ez olyan, mint két malomkő, amelyek összezúzzák egy anya szívét! Veled van Júdás és Jakab? Igen? Akkor tudod... Ó, Jézus! Az én Alfeusom miért nem érti meg? Miért hal meg? Miért akar így meghalni? És Simon meg József? Miért, miért nem veled, hanem ellened vannak?

– Ne sírj Mária! Én nem neheztelek rájuk. Ezt megmondtam Júdásnak is. Én megértem, és megbocsátok. Ha ezért sírsz, akkor ne sírj tovább!

– Ezért, igen. Mert megbántanak téged. Ezért, meg, meg, meg aztán... Mert nem akarom, hogy férjem ellenségedként haljon meg. Isten nem bocsátja meg neki... és én... Ó! Nem lesz velem a másik életben sem... – Mária igazán el van keseredve. Nagy könnyecseppek potyognak Jézus bal keze fejére, amit odanyújtott neki, s amelyet Mária időnként megcsókol, és fölemeli szegény, elkínzott arcát.

– Nem – mondja Jézus. – Nem. Ne beszélj így! Én megbocsátok. És ha én megbocsátok...

– Ó, gyere, Jézus! Gyere, mentsd meg a lelkét és a testét. Gyere... Azt is mondják, vádként már azt is mondják, hogy elvetted egy halálán lévő apa két fiát, és ezt széltében-hosszában beszélik Názáretben, érted? De azt is mondják: „Mindenfelé művel csodát, de a saját családjában nem tud tenni”. És mivel így védelmezlek: „Mit tehet, ha szinte elűztétek szemrehányásaitokkal, ha nem hisztek?” – akkor meg veszekszenek velem.

– Helyesen mondtad: ha nem hisztek. Mit tehetek ott, ahol nem hisznek?

– Ó, te mindent megtehetsz! Én hiszek mindenki helyett! Gyere, tégy csodát... szegény nagynénédnek...

– Nem tudok! – Jézus igen szomorú, amikor ezt mondja. Egyenesen állva – a kebléhez szorítva a síró asszony fejét – olyan, mintha tehetetlenségét vallaná be a derűs természetnek, és mintha tanúul hívná saját fájdalmához, amiért semmit sem tehet, örök elrendelés folytán.

Az asszony erősebben sír.

– Hallgass meg, Mária! Légy jó! Esküszöm, ha meg tudnám tenni, ha helyes lenne megtenni, megtenném. Ó, kierőszakolnám az Atyától ezt a kegyelmet miattad, Édesanyám miatt, Júdás és Jakab miatt, és igen, Alfeus, József és Simon miatt is. De nem tudom. Szívedben most sok fájdalom van, és képtelen vagy megérteni ezt az én nem-tudásomat. Megmondom neked, de akkor sem fogod megérteni. Amikor elérkezett apám halálának órája – és te tudod, milyen igaz ember volt, és Édesanyám mennyire szerette – én nem hoztam újra

vissza az életbe. Nem helyes, hogy egy család, amelyben egy szent él, mentes legyen az élet kikerülhetetlen csapásaitól. Ha így volna, akkor nekem örökre a földön kellene maradnom, pedig nemsokára meghalok, és Mária, az én Szent Édesanyám se tud engem elragadni a haláltól. Nem tudom. Amit megtehetek, ez, s ezt meg is fogom tenni.

Jézus leül, és rokona fejét a vállára hajtja.

– Ezt fogom tenni: Megígérem neked – e fájdalmadra való tekintettel – Alfeusod békéjét. Biztosítlak, hogy nem leszel tőle elválasztva, és szavamat adom, hogy családnk az égben újra egyesül, együtt lesz mindörökre, és hogy – amíg én élek és azon túl is – kedves nőrokonomba annyi békét, annyi erőt öntök, hogy nőapostollá teszem a sok-sok szegény asszony mellett, akikhez te, asszony, közelebb tudsz férközni. Az én szeretett barátnőm leszel ebben az evangelizációs időszakban. A halál, ne sírj, Alfeus halála fölment hitvesi kötelességeidtől, és fölemel téged egy titokzatos női papság magasztosabb kötelességeihez, amelyre oly nagy szükség van a Nagy Áldozat oltáránál és oly sok pogány mellett, akik könnyebben hajlítják meg lelküket a nőtanítványok szent hősiessége láttán, mint a tanítványoké előtt. Ó, a te neved, kedves néném, olyan lesz, mint egy láng a krisztusi égbolton... Ne sírj tovább! Menj békével! Megerősödvé, megbékélve, szentként. Édesanyám előbb özvegyült meg, mint te... és úgy megvigasztal majd, ahogy csak ő tud. Gyere! Nem akarom, hogy egyedül indulj útnak ilyen tűző napon. Péter hajón elkísér a Jordánig, és onnan Názáretbe egy kis számmal. Légy jó!

– Áldj meg, Jézus! Te adj nekem erőt!

– Igen, megáldalak és megcsókollak, jó néném. – És gyöngéden megcsókolja, és még sokáig szívére ölelve tartja, amíg nem látja, hogy megnyugodott.

(2-354)

Jézus később meglátogatja Alfeust: M 5 , 212-216.

* * *

Jézus Lázár egyik Jordán-menti birtokán tartózkodik, amikor megérkezik hozzá Mária első levele. Itt ennek csak elejét, és vége felé egy-két mondatot ismétlünk meg:

A tanítványok halkán beszélgetnek, miközben Jézus mosolyogva olvassa Anyjának sorait.

– Halljátok! – mondja utána. – Van itt valami a galileaiak számára is. Anyám írja: „Jézusnak, kedves Fiamnak és Uramnak, béke és áldás. Jonatán, urának szolgája, szép ajándékokat hozott neked Johannától, aki Üdvözítője áldását kéri magára, férjére és egész házára. Jonatán mondja neked, hogy ő Kúza parancsára Jeruzsálembe megy, hogy ismét megnyissa a Sionon levő palotát. Áldom Istent ezért, mert így elküldhetem neked üzenetemet és áldásomat. Mária, Alfeus özvegye és Szalóme is küldik csókjaikat és áldásukat. Mivel Jonatán nagyon jó volt, Péter felesége is küldi üdvözlését távoli férjének, és ugyanígy Fülöp és Natánael családtagjai is küldik az övéiket. A ti összes asszonyaitok, ó, kedves, távoli férfiak, a túvel vagy a szövöszékkal, és a kerti munkával ruhákat küldenek nektek ezekre a téli hónapokra, és édes mézet, ajánlva, hogy jó meleg vízzel igyátok azt a nyirkos estén. Viseljete gondot magatokra! Ezt mondják neked az anyák és a jegyesek, hogy továbbítsam hozzátok, és én megteszem. Fiamnak is. Higgyétek el, nem hiába fáradoztunk. Örvendjete az egyszerű ajándékoknak, amelyeket mi, Krisztus tanítványainak nőtanítványai adunk az Úr szolgáinak, és csak azt az örömet adjátok meg nekünk, hogy egészségeseknek tudjunk titeket.

...

A magam részéről szeretnék közeledben lenni, hogy megvigasztaljalak. De te, aki az Atya Bölcsessége vagy, működjél csak anélkül, hogy sírásomra hallgatnál....

Fiam! Fiam! Imádott és Szent Fiam! Mint Mózes a hegyen, felemelt karral imádkozom érted küzdelmedben Isten ellenségeivel és a te ellenségeiddel, Jézusom, akit nem szeret a világ!

Itt meghalt Lia, Izsák felesége. Fáj nekem, mert mindig jó barátnőm volt. De inkább fáj az, hogy te távol vagy, és hogy nem szeretnek. Áldalak téged, Fiam, és ahogy én adom békémet és áldásomat Neked, kérlek, te is add a te Mamádnak.”

(2-623)

Fiam, veled megyek!

Jézus egyedül megy a Názáretbe vezető úton. Gyorsan halad, és amikor beér a városba, egyenesen háza felé tart. Már közel van hozzá, amikor meglátja Anyját, aki szintén a ház felé tart Simonnal, aki egy köteg száraz rőzsét visz. Megszólítja:

– Mama!

Mária megfordul, s felkiált:

– Ó, áldott Fiam! – Mindketten egymás felé sietnek. Simon ledobja a rőzsét, és Máriát követve, unokatestvéréhez siet. Szívélyesen üdvözlí.

– Mama, eljöttem. Meg vagy most elégedve?

– Nagyon, Fiam. De... ha csak az én imám miatt tetted, azt mondom neked, hogy se nekem, se neked nem szabad inkább követni a vérségi kötelék szavát, mint küldetésedet.

– Nem, Mama. Más dolgok miatt is jöttem.

– Igazán? Igaz? Fiam! Azt hittem, azt akartam hinni, hogy hazudnak csak, és nem gyűlölnék téged annyira... – Mária szavai és szeme könnybe fulladnak.

– Ne sírj, Mama! Ne okozz fájdalmat nekem! Szükségem van mosolyodra.

– Igen, Fiam, igen. Igaz. Te annyi kemény, ellenséges arcot látsz, hogy nagy szükségem van a szeretetre és a mosolyra. De látod, itt van, aki téged mindenki helyett szeret... – Mária könnyedén Fiára támaszkodik, aki átkarolja őt vállánál, és lassan mennek házuk felé. Mária törekszik mosolyogni, hogy kitöröljön minden szenvedést Jézus szívéből.

– Sápadt vagy, Mama. Sok fájdalmat okoztak neked? Beteg voltál? Nagyon fáradt vagy?

– Nem, Fiam. Nem. Nem fáj semmim. Egyedül az fáj csak nekem, hogy te távol vagy, és hogy nem szeretnek. De itt mindenki nagyon jó hozzám. Nemcsak Alfeus özvegyéről, Máriáról beszélek és Alfeusról, Sára fiáról. Te tudod, hogy ők jók. De Simon is, látod, milyen jó? Mindig ilyen. Ezekben a hónapokban segített engem. Most ellát tüzelőfával. Nagyon jó. És József is, tudod? Oly sok gyengéd gondolatuk van Máriájuk számára.

– Isten megáld téged, Simon, és megáldja Józsefet is. Megbocsátom nektek, hogy még nem Messiásként szerettek. Ó, eljuttok majd arra, hogy Krisztusként szerettek! De hogyan bocsáthatnám meg nektek, ha nem szeretnétek Máriát?

– Máriát szeretni igazságos, és békét ad, Jézus. De téged is szeretünk... csak, íme, nagyon félünk tőled.

– Igen. Emberi módon szerettek engem. Eljuttok majd a másik szeretetre.

– Azonban te, Fiam, sápadt és sovány vagy.

– Igen. Öregebbnek látszol. Én is látom – jegyzi meg Simon.

Belépnek a házba. Simon leteszi helyére a rőzsét, és tapintatosan visszavonul.

– Fiam, most egyedül vagyunk. Mondd meg nekem az igazságot! Teljesen. Miért üldöztek el téged? – Mária Jézus vállára teszi kezét, és úgy beszél hozzá, sovány arcára szegezve szemét.

Jézus kedves és fáradt mosollyal feleli:

– Azért, mert igyekszem elvezetni az embereket a becsületességre, igazságosságra, az igazi vallásosságra.

– De ki vádol téged? A nép?

– Nem, Anyám. A farizeusok és az írástudók, legalábbis azok, akik kevésbé igazságosak közöttük.

– De mit tettél, hogy magadra vontad vádjaidat?

– Megmondtam az igazságot. Nem tudod, hogy ez az emberek legnagyobb tévedése?

– És mit tudtak mondani, hogy igazolják vádjaidat?

– Hazugságokat. Amikről már tudsz, és még egyebeket is.

– Mondd meg Mamádnak! Fájdalmadat teljesen magamba rejtem. Anyai méhembe, amely már hozzászokott a fájdalomhoz, és boldog, ha befogadása által elveheti azt Fiának szívéből. Add nekem fájdalmadat, Jézus. Helyezd ide, mint ahogy tetted, amikor még kicsiny voltál, és tedd le egész keserűségedet.

Jézus leül a zsámolyra Anyjának lábához, és elmondja mindazt, ami ezekben a hónapokban történt Júdeában. Harag és takargatás nélkül.

Mária simogatja Jézus haját, hősies mosollyal ajkán, amely sírással küszködik, s már kék szemében csillog. Jézus beszél arról is, hogy meg kell közelítenie az asszonyokat is, hogy megváltsa őket, és mennyire fáj neki, hogy az emberi gonoszság miatt nem tudja ezt megtenni. Mária egyetért vele, és utána elhatározza:

– Fiam, nem szabad megtagadnod tőlem, amit annyira akarok. Mostantól fogva veled megyek, amikor te elmész. Bármely időben és évszakban, és bármely helyre. Én megvédelek téged minden rágalmozástól. Egyedül jelenlétem miatt a sárba esnek azok. És Mária (Alfeus özvegye) is velem jön. Annyira vágyakozik erre. Erre van szükség a Szent mellett, az ördög és a világ ellen: az anyák szívére.

(3-47)

A nők papi hivatása

Jézus Kánában van, Zsuzsanna házában, akinek lakodalmán a vizet borrá változtatta. Zsuzsanna nincs jelen, valószínűleg beteg, mert szenvedését emlegetik. Ott keresi fel őt a negyedes fejedelem egy tisztviselője, Kafarnaumból, és kéri, gyógyítsa meg beteg fiát. Jézus a távolból meggyógyítja őt. A tisztviselő hisz, és boldogan távozik. Zsuzsanna férje kéri Jézust:

– Ó, Uram, aki lakodalmamon a vizet borrá változtattad, változtasd könnyemet mosollyá.

Gyógyítsd meg nekem Zsuzsannát!

– Mit adsz nekem érte cserébe?

– Azt az összeget, amit kívánsz.

– Nem szennyezem be a szentet a Mammon vérével. Azt kérem, lelkedet add nekem!

– Önként odaadom, ha akarod.

– És ha valami nagy áldozatot kérnék tőled?

– Uram, kérem feleségem testi egészségét és add, hogy mindnyájan szentté legyünk!

Hiszem, hogy ha ezt elnyerem, semmit se tudok túl nagy áldozatnak nevezni.

– Te gyötrődsz asszonyod miatt. De ha én visszaadnám őt az életnek, meghódítva, hogy mindig tanítványommá legyen, mit mondanál?

– Azt, hogy... hogy jogod van rá... és hogy... és hogy követem Ábrahámot az áldozatra való készségében.

– Jól mondtad. Ide hallgassatok mindnyájan: Áldozatom ideje közeleg! Gyorsan fut, mint a folyóvíz, megállás nélkül, a torkolathoz. Mindent teljesítenem kell, ami kötelességem. És az emberek szívének keménysége sok területet elzár előlem és küldetésemről. Anyám és Alfeus özvegye velem jönnek, amikor eltávozom, hogy olyan emberek közé menjek, akik még nem szeretnek engem, vagy akik sose fognak engem szeretni. Bölcsességem tudja, hogy az asszonyok tudnak segíteni engem ezen a tőlem elzárt területen. Én azért jöttem, hogy a nőket is megváltsam, és az eljövendő századokban, az én időmben meglátják, hogy a nők a papnőkhöz hasonló módon szolgálják az Urat és Isten szolgáit. Kiválasztottam tanítványaimat. De ahhoz, hogy kiválasszam azokat az asszonyokat, akik nem szabadok, el kell kérnem őket atyjuktól és férjüktől. Akarod ezt?

– Uram... én szeretem Zsuzsannát. És eddig inkább testileg, mint lelkileg szerettem őt. De a te tanításod hatására már megváltozott valami bennem, és feleségem lelkét inkább látom, mint testét. A lélek Istené, és te a Messiás vagy, Isten Fia. Nem vetélkedhetek veled jogodban a felett, ami Istené. Ha Zsuzsanna követni akar téged, nem nézem majd rossz szemmel. Csak arra kérlek, művelj csodát, és gyógyítsd meg az ő testét és az én érzéseimet...

– Zsuzsanna meggyógyult. Néhány órán belül megérkezik, hogy elmondja neked örömét. Engedd, hogy lelke kövesse ösztönzését anélkül, hogy elmondanád neki, amit most mondtam neked. Meglátod, hogy lelke önként hozzám jön, miképpen a láng igyekszik felfelé. Emiatt nem fog meghalni feleséged. Hanem magasabbra fog szárnyalni, mert jobbik részével: lelkével szeret.

– Uram, Zsuzsanna hozzád tartozik. Meg kellett volna lassan halnia, erős görcsök közepette. És ha meghalt volna, elvesztettem volna őt a földön. Így azonban, ahogy te mondd, még mellettem lesz, hogy magával vigyen engem a te utadon. Isten adta őt nekem, és Isten veszi el tőlem. Legyen áldott a Magasságbeli amikor ad, és amikor birtokába vesz.

Fogadj el, Jézus!

Jézus Jakab és János otthonában van. Rajtuk kívül vele van még Péter és András, a zelóta Simon, kerióti Júdás és Máté.

Jakab és János boldogok. Jönnek és mennek anyjuktól Jézusig és vissza, mint a pillangók, amelyek nem tudják eldönteni, melyik virágot szeressék jobban a két egyformán kedvelt közül. Mária Szalóme minden alkalommal megsimogatja fiait, boldog, miközben Jézus mosolyog. Már étkezés után vannak, mert az asztalon még ott vannak a tálak. Azonban a kettő erőlteti Jézust, hogy egyen a fehér szőlőből, amelyet anyjuk eltett számára, és amely édes, mint a méz. Mit nem adnának Jézusnak!

Szalóme azonban valami többet akar adni a szőlőnél és a kedveskedésnél. És miután egy ideig nagyon elgondolkozva nézi Jézust, majd Zebedeust, dönt. A Mesterhez megy, aki hátával az asztalnak támaszkodva ül, és letérdel előtte.

– Mit akarsz, asszony?

– Mester, te elhatározad, hogy Anyád s Jakab és Júdás anyja veled menjenek, és Zsuzsanna is ide jön, és biztosan itt lesz a nagy Johanna is, Kúza felesége. Minden asszony, aki tisztel téged, eljön, ha egyikük eljön. Velük szeretnék lenni én is. Fogadj el, Jézus! Szeretettel szolgálak majd téged.

– Neked gondoskodnod kell Zebedeusról. Nem szereted már őt?

– Ó, dehogyan nem szeretem! De téged jobban szeretlek. Ó, nem azt akarom mondani, hogy mint ember szeretlek. Hatvanéves vagyok, és mintegy negyven éve élek férjemmel, és sose láttam férjemen kívül más férfit. Nem követek el bolondságot most, amikor megöregedtem. És remélem, öreg korom miatt szeretetem sem fog meghalni Zebedeus iránt. De te... Nem tudom kifejezni magamat. Csak egy szegény asszony vagyok. Úgy fejezem ki magamat, ahogy tudom. Íme, Zebedeust épp úgy szeretem most, mint azelőtt. Téged, téged mindazzal szeretlek, ami szavaiddal és azzal, amit Jakab és János mondott nekem, belém jött. És ez egészen más dolog... de oly szép!...

– Nincs szebb dolog, mint a legjobb házastárs szeretete.

– Ó, nem! Ez sokkal szebb!.. Ó, ne érts félre, Zebedeus! Téged még mindig mindenestől szeretlek, amim van. De Őt szeretem valamivel, ami még Mária, de ami többé már nem Mária, a szegény Mária, a te feleséged, hanem több... Ó, nem tudom kifejezni magamat!

Jézus mosolyog az asszonyra, aki nem akarja megsérteni férjét, de nem tudja elhallgatni nagy, új szeretetét. Zebedeus is mosolyog, feleségéhez menve, aki még mindig térden állva, hol férjéhez, hol Jézushoz fordul, aki azt mondja neki:

– De felfogod, Mária, hogy el kell hagynod házádat? Neked annyi mindened van itt! Galambjaid... virágaid... és ez a szőlőtő, amely azokat a pompás szőlőket adja... és méheid, amelyek a leghíresebbek a vidéken... és ráadásul szövőszéked, amelyen oly sok vásznat és gyapjuszövetet készítettél kedveseid számára... És unokáid? Mit fogsz csinálni kis unokáid nélkül?

– Ó, de Uram! Mit akarsz, hogy jelentsenek számomra a falak, a galambok, a virágok, a szőlőtő, a méhek, a szövőszék, minden jó, kedves dolog, ami azonban oly csekélység hozzád és a te szeretetedhez mérve! Az unokák... Eh, igen, fájdalmas lesz, hogy többé nem altathatom el őket ölemben, és nem hallom hangjukat... De te több vagy! Ó, több vagy mindannál, amit említettél. De ha együttesen, gyengeségem miatt, kedvesebbek lennének számomra, mint a te szolgálatod és követésed, akkor is, bár asszonyi könnyeket hullatva, félre dobnám azokat, hogy hogy vidám lélekkel kövessék téged. Fogadj el engem, Mester! Mondjátok neki ti, János, Jakab... és te, férjem! Legyetek jók! Segítsetek engem mindnyájan!

– Rendben van. Te is eljössz a többiekkel. Azt akartam, hogy jól megfontold a múltat és a jelent, amit elhagysz, amit kapsz. Jöjj csak, Szalóme! Te érett vagy ahhoz, hogy belépj családomba!

(3-53)

Segítesz nekem

Jézus meggyógyítja Johannát, Kúzának, Heródes gondnokának feleségét.

Johanna meghívja Jézust tibériási házába, ahol pogány barátnői beszélni kívántak vele.

Utána Johanna bevallja Jézusnak, hogy bántja őt az, hogy Kúza Jeruzsálembe akarja küldeni egy időre, mert miután meggyógyult, nem akarja, hogy elvonultan éljen. Jézus megnyugtatja:

– Ha gondolnál arra, hogy így majd vendégül láthatsz engem, vagy könnyebben követhetsz, boldog lennél, és azt mondanád: „A Jóság intézte így!”

– Ó... igaz, Uram! Erre nem is gondoltam.

– No látod! Engedelmeskedj, jó feleséghez illően. Az engedelmesség megszerzi neked azt a jutalmat, hogy vendéged legyek a közeli Húsvétkor, és azt a kitüntetést, hogy segítesz nekem barátnőid evangélizálásában. A béke mindenkor legyen veled!

Később Johanna, a nőtanítványokkal együtt, elkíséri Jézust körútján a Tízvárosban.

Majd pedig, Jézus kérésére, örökbe fogad két árvát: Matyit és Marikát.

Követve Jézus sugallatát, lakomát rendez a szegények számára, amelyen a többi nőtanítvány és római barátnői is részt vesznek.

Amikor a Kerióti oktalanul arra akarja rábírní Pilátus feleségét, Klaudiát, hogy segítse őt a földi királyság megszerzésében, Kúza megtiltja Johannának, hogy – ha ez igaz – tovább is kapcsolatot tartson fenn Jézussal. Jézus megnyugtatja őt, hogy Ő csak lelki Királya az egész világnak.

Később Kúza akarja rávenni Jézust arra, hogy vállalja Palesztína királyságát, de Ő megint visszautasítja ezt a törekvést.

Johanna is elkíséri Jézust a keresztúton a Kálváriára.

Jézus kereszthalála után azonban Kúza megint megtiltja Johannának, hogy a nőtanítványokkal tartson, a feltámadt Jézus azonban megjelenik neki, és megvigasztalja. Kúzáról csak ennyit mond:

– Ő egy homályba borult csillag. Vidd vissza őt a világosságra a te jegyesi és keresztény hősiességeddel!

Lásd Johanna történetét részletesen: Jgb 3,177-234. oldalán.

A nők apostoli feladata

– Mi a bajod, Péter? Elégedetlennek látszol – mondja Jézus, miközben egy mezei úton megy a virágzó mandulafák alatt, amelyek hírül adják az embereknek, hogy a zord időknek vége.

– Gondolkozom, Mester.

– Gondolkozol. Látom. De arcod elárulja, hogy nem vidám dolgokon gondolkozol.

– De te, aki mindent tudsz rólunk, már ismered azokat!

– Igen. Ismerem őket. Az Atyaisten is ismeri az emberek szükségleteit, mégis akarja, hogy az ember bizalommal elmondja neki, mire van szüksége, és segítségét kérje.

Megmondhatom neked, hogy helytelenül teszel, amikor gyötröd magadat.

– Akkor miért nem oly kedves előtted feleségem, mint másoké?

– Ugyan, Péter! Miért ne lenne kedves? Az égben oly sok lakóhely van Atyámnál. És sok lakóhely van a földön az embereknek. Ha szentül élnek, mindnyájan áldottak. Azt mondod talán, hogy Isten nem veszi észre mindazokat az asszonyokat, akik nem követik Máriát és Zsuzsannát?

– Eh, nem! Hiszen az én feleségem is hisz a Mesterben, de nem követi a többiek példáját – mondja Bertalan.

– És az enyém sem, leányaival. Otthon maradnak, de mindig készek a vendégfogadásra, mint tegnap tették – mondja Fülöp.

– Hiszem, hogy az én anyám is hasonlóképpen tesz majd. Nem tudott mindent elhagyni... és egyedül van – mondja a Kerióti.

– Igaz, igaz! Olyan szomorú voltam, mert úgy tűnt nekem, hogy az enyém oly keveset... oly keveset... ó, nem tudom kimondani!

– Ne ítélj el őt, Péter! Ő becsületes asszony – mondja Jézus.

– Nagyon félénk. Anyja nagyon szigorúan bánt leányaival és mostohaleányaival – mondja András.

– De már oly régen él velem, s nem engedte, hogy megváltoztassam!

– Ó, testvérem! Te sem vagy nagyon kedves, tudod? Egy félénk asszonyra olyan hatással vagy, mint aki elbuktatja őt, egy nagy gerendát téve lába elé. Rokonom nagyon jó, és pusztán az bizonyítja ezt, hogy mindig türelmesen elviselte anyjának rossz természetét és a te zsarnokságodat.

Mindnyájan nevetnek András leplezetlen kijelentésén és Péter csodálkozó arcán, amikor hallja, hogy valaki zsarnoknak nevezi őt.

Jézus is szívből nevet. Utána azt mondja.

– A hűséges asszonyok, akik nem érzik kötelességüknek, hogy elhagyják otthonukat és kövessenek engem, ugyanúgy szolgálnak nekem, otthon maradván. Ha mindnyájan velem akartak volna jönni, egyeseknek meg kellett volna parancsolnom, hogy maradjanak otthon. Most, hogy az asszonyok velünk tartanak, rájuk is gondolnom kell. Nem lenne sem illő, sem bölcs, ha az asszonyok hajléktalanok lennének, ide-oda menve. Mi mindenütt le tudunk feküdni. A nőnek más az igénye, és szüksége van egy fedélre. Mi egy helyen alhatunk. Ők nem maradhatnak köztünk. Mind rájuk való tekintettel, mind bölcsen számításba véve törekeny testalkatukat. Sohasem szabad határtalanul kísérteni sem a Gondviselést, sem az emberi természetet. Most minden barátságos házat, ahol valamelyitek felesége otthon van, hajlékká teszem nővéreink számára. A tiedet, Péter, a tiedet, Fülöp, a tiedet, Bertalan, a tiedet, Júdás. Nem várhatjuk el az asszonyoktól, hogy állandóan úton legyenek, mint mi tesszük majd. Ők várakozni fognak ránk hajlékukban, ahonnan mi minden reggel kimegyünk, s ahová minden este visszatérünk. Őket majd a pihenés óráiban oktatjuk. Sem a világ nem

moroghat többé, ha más boldogtalan teremtnyek hozzám jönnek, sem én nem leszek elzárva attól, hogy meghallgathassam őket. Az anyák és a jegyesek, akik követnek minket, megvédik az ő nővéreiket és engem a világ rossz nyelvétől. Látjátok, hogy gyorsan járnak az emberek az üdvösség útján ott, ahol barátaim vannak, és ahol tudom, hogy barátokra találok majd. Ez nem éniattam van. Hanem azokért, akik gyengébbek a tanítványok között, s akik gyengeségükkel támogatják erőnket, és hasznossá teszik azt sok, sok ember számára.

– De most Cezareába megyünk, azt mondtad. Ki van ott?

– Emberek, akik minden helyen vágyakoznak az igaz Istenre. A tavasz már bejelenti magát ezekkel a rózsaszínű mandulavirágokkal. A fagyos napoknak már végük van. Néhány napon belül megállapítom a nőtanítványok számára a szálláshelyeket, és akkor ismét útra kelünk, hogy elhítsük Isten ígését anélkül, hogy gondunk lenne a nővérekre, vagy félnünk kellene a rágalmaktól. Az ő türelmük lecke lesz számukra, és az ő kedvességük úgyszintén. A nők számára is hamarosan elérkezik az óra, amely visszaállítja őket méltóságukba. Egyházamban nagy virágzásnak indulnak a szüzek, a jegyesek és a szent anyák.

(3-55)

A szüzek hajnala

Jézus Péterrel, Andrással és Jánossal bekopog a názáreti ház ajtaján. Mamája azonnal kinyitja, s amikor meglátja Jézusát, mosolyra derül az arca.

– Jó, hogy visszatértél, Fiam! Tegnap óta nálam van egy tiszta galamb, aki rád vár. Messziről jött. És aki elkíserte, nem tudott tovább itt maradni. Mivel tanácsot akart kérni, én adtam neki, annyira, amennyire tudtam. De Fiam, egyedül csak te vagy a Bölcsesség. A többieket is szívesen látom. Jöjjetek, és egyetek valamit!

– Igen, maradjatok itt! Azonnal megyek ahhoz a leányhoz, aki engem vár.

Különböző módon, mindhárman nagyon kíváncsiak. Péter széttekint, s nagyon szeretne átlátni még a falon is. János Mária mosolyából akarja kiolvasni az ismeretlen nevét. András, aki nagyon elpirult, Jézus pillantását keresi, és egy néma kérés remeg ajkán és tekintetében.

Jézus azonban nem törődik egyikükkel sem. Míg a három elhatározza, hogy a konyhába mennek, ahol Mária enni ad nekik, és ahol megmelegedhetnek a tűznél, Jézus felemeli a függönyt, amely elrejtja a kertbe vezető nyílást, és kimegy. A szelíd napsugár még légiesebbé és valószínűtlenebbé teszi a kert magas mandulafájának virágba borult ágait. Ez az első kivirágzott fa, amely jelzi a tavasz megérkezését.

Jézus, mellén összefont kézzel, mosolyogva áll a napsugárban. A virágágy tiszta, rendezett, kedves, a tökéletes szüzességet leheli.

– Fiam, jöjj szobámba! Oda vezettem, mert amikor meghallotta a férfiak hangját, elmenekült a kert végébe.

Jézus belép anyjának szobájába, amely mindig tiszta, a ház legtisztább szobája, amely hallotta az angyallal való beszélgetést, és amelyből még a kertenél is jobban kiárad a szüzesség lényege, az angyali, a szent, és a főangyalé, aki abban tisztelte Királynőjét. Mintha csak tegnap történt volna, s nem is harminc éve. Ma is olyan minden a szobában, mint akkor volt. Még a vázában virágzó mandulaág sem hiányzik.

Az ajtó függönyét Mária gyengéden félrevonja. Jézus, aki háttal állt az ajtónak, megfordul.

Íme, Fiam! Hozzád vezetem. Egy bárányka. Te légy a Pásztor! – Mária egy fiatal, barnahajú leányt fog kezénél. A leány erősen elpirul Jézus előtt. Mária kedvesen visszavonul.

– Béke veled, kisleány!

– Béke... Uram! – A leányon nagyon erőt vesznek érzelmei. Nem tud szóhoz jutni. Letérdel, fejét a föld felé hajtva.

– Kelj fel! Mit kívánsz tőlem? Ne félj!...

– Nem félek..., de... most, hogy előttem vagyok... miután annyira vágytam erre... mindazt, ami könnyűnek tűnt előttem, amit meg kell mondanom neked... többé nem tudom kifejezni... többé nem tűnik annak... Ostoba vagyok... Bocsáss meg, Uram!

– Valami kegyet kérsz a föld számára? Csodára van szükséged? Lelkeket akarsz megtéríteni? Nem? Akkor mit kívánsz? Rajta, beszélj! Olyan bátor voltál, s most elhagyott a bátorságod? Nem tudod, hogy én az vagyok, aki erőssé tesz? Igen? Tudod? Akkor beszélj! Rajta, úgy, mintha atyád volnék. Fiatal vagy. Hány éves?

– Tizenhat, Uram.

– Honnan jössz?

– Jeruzsálemből.

– Mi a neved?

– Annalia...

– Nagyanyámnak kedves neve, és Izrael oly sok szent asszonyáé. Hogy csak egyet említsek közülük, Jákobnak azt a jó, hűséges, szeretetteljes és szelíd feleségét. (Lia. Vö. Ter

29,10-30. 24} Szerencsés név. Példaadó jegyes és anya leszel. Nem? Rázod a fejedet? Sírsz? Talán visszautasított valaki? Az sem? Meghalt a neked ígért férfi? Még nem választottak ki? – A leány csak fejét rázza. Jézus hozzá lép, megsimogatja, és kényszeríti arra, hogy felemelje fejét, és reá nézzen. Jézus mosolya legyőzi a leány izgalmát. Az felbátorodik:

– Uram, a te jóvoltodból én jegyes lennék és boldog. Nem ismeresz fel engem, Uram? Én vagyok a tüdőbajos, a haldokló jegyes, akit te meggyógyítottál, Jánosod kérésére... A te kegyelmed után,... nekem más testem van; egészséges, a helyett, ami előzőleg volt, ami haldokolt; és más lelkem van... Nem tudom. Mintha többé nem én lennék! Az öröm, hogy meggyógyultam, a biztosság, hogy jegyessé lehetek, csak az első órákban tartott. Pedig azelőtt amiatt sírtam, hogy meg kell halnom, és nem lehetek jegyes. De utána...

A leány mind őszintébben beszél, ismét megtalálja a szavakat és a gondolatokat, amelyeket elvesztett zavarában, hogy egyedül van a Mesterrel...

– És utána éreztem, hogy nem szabad önzőnek lennem, csak arra gondolnom: „Most boldog leszek”, hanem valami többre kell gondolnom, és hozzád kell jönnöm, és Istenhez, a te Atyáddhoz és az anyémhez. Valami csekélység, de ami azt mondta nekem, hogy kegyelmet találok. Sokat gondolkoztam rajta, és amikor a következő szombaton találkoztam jegyesemmel, azt mondtam neki: „Ide hallgass, Sámuel! Ha nem történt volna csoda, néhány hónapon belül meghaltam volna, és örökre elvesztettél volna. Én most áldozatot akarok hozni Istennek, de veled együtt, hogy kifejezzem Neki dicséretemet és köszönetemet.” És Sámuel azonnal azt mondta nekem, mert szeret engem: „Menjünk együtt a Templomba, és ajánljuk fel az áldozatot.” De én nem ezt akartam. Szegény vagyok, és egyszerű ember, Uram. Keveset tudok, és még kevesebbet birtokolok. De beteg mellemre helyezett kezeden keresztül átáradt valami, nemcsak tönkrement tüdőmbe, hanem szívem mélyébe is. A tüdőbe egészség, a szívbe bölcsesség. És felfogtam, hogy egy bárány feláldozása nem a lelkem által kívánt áldozat... Én a lelkemmel szerettelek meg...

A leány elhallgat, elpirulva, ez után a szerelmi vallomása után.

– Folytasd félelem nélkül! Mit akart a lelked?

– Hozzád méltó dolgot áldozni fel neked, Isten Fia! És... és akkor... és akkor azt gondoltam, hogy annak lelki dolognak kell lennie, olyannak, ami Istentől van, azaz a házasságra való várakozásomat kell feláldoznom, irántad való szeretetből, Üdvözítőm. Nagy öröm a házasság, tudod? Nagyszerű dolog, amikor szeretjük egymást! Egy vágy, egy sóvárgás, hogy teljesítsük!... De többé nem voltam az, aki néhány nappal azelőtt voltam. Nem akartam többé ezt, mint a legszebb dolgot... Megmondtam ezt Sámuelnek... és ő megértett engem. Ő is Istennek akarta szentelni magát egy évig, megkezdve azon a napon, amely menyegzőnk napja lett volna. Elindult megkeresni téged, hogy szeresse és megismerje azt, aki meggyógyította jegyesét. Sok hónap után megtalált téged azon a helyen, ahová visszavonultál, Lázár tanyáján. Én is oda mentem... és szavaid befejezték szívem átváltozását. Most többé nem elég számomra az, amit először megfogadtam... Mint az a mandulafa ott kint, amely a mind melegebbé váló napsugár hatására újjászületett, miután hónapokon keresztül halott volt, és kivirágzott, és utána kihajtanak levelei, és gyümölcsöket hoz, úgy én is mindinkább előhaladtam a bölcsességben, megismerve, mi a jobb. Amikor utoljára akartalak ott felkeresni, már nem voltál ott. Ekkor már biztos voltam abban, hogy mit akarok – hónapokon keresztül gondolkoztam ezen. Elűztek téged. Nagyon sokat sírtam, és imádkoztam a Magasságbelihez, hogy hallgasson meg, és győzze meg anyámat, és küldjön engem ide egy rokonommal, aki Tibériásba ment, hogy beszéljen a negyedes fejedelem udvari embereivel. Az intéző azt mondta nekem, hogy itt megtalállak téged. Anyádat találtam itt... és az ő szavait hallgatva, és mellette tartózkodva ezen a két napon, megérlelődött kegyelmed gyümölcse.

A leány letérdel, mintha az oltár előtt lenne, kezét összetéve mellén.

– Rendben van. De pontosan mit akarsz? Mit tehetek érdekedben?

– Uram, én szeretnék... én egy nagyszerű dolgot szeretnék. És azt egyedül te tudod megadni nekem, te, aki az életet és az üdvösséget adod, mert azt gondolom, hogy amit te meg tudsz adni, azt el is tudod venni... Szeretném, ha életemet, amit nekem adtál, elvinnéd fogadalmam évében, mielőtt az még véget érne.

– De miért? Nem vagy hálás Istennek az egészségért, amiben részesültél?

– Nagyon! Határtalanul! De csak egy dolog miatt: hogy kegyelmed és csodád által meggyógyulva, felfogtam, mi a jobb.

– Mi?

– Az, hogy angyalok módjára éljek. Mint a te Anyád, Uram... amint te élsz... Amint Jánosod él... A három lilium, a három fehér láng, a föld három boldogsága, Uram. Mert azt gondolom, hogy boldogság Istent birtokolni, és hogy a tiszták birtokolják Istent. Én úgy gondolom, hogy a tiszta lélek olyan, akár a Mennysors, amelynek központjában Isten van, akit az angyalok vesznek körül... Ó, Uram! Ezt szeretném!... Keveset hallgattalak téged, egy kicsit hallgattam Anyádat és a tanítványt és Izsákot. Másokat nem közelítettem meg, hogy elmondják nekem szavaidat. De úgy tűnik nekem, hogy a lelkem mindig hall téged, és te vagy annak a Mestere... Elmondtam mondanivalómat, Uram.

– Annalia, sokat kérsz, és sokat adsz... Leányom, megértetted Istent és a tökéletességet, amelyet a teremtmény elérhet, hasonlónak válva a Legtiszábbhoz, és elnyerve a Legtiszább tetszését. – Jézus keze közé veszi a leány barna fejét, aki előtte térdel, és feléje hajolva beszél hozzá. – Az, aki egy Szűztől született – mert nem vehetett szállást, ha nem egy Liliomnál, – hányingert érez, leányom, a világ hármass bujasága miatt, és tönkretenné az állandó undor, ha az Atya, aki tudja, miből él Fia, nem lépne közbe szeretetteljes segítségével, és nem tartaná fenn szenvedő lelkemet. A tisztákban lelem örömet. Te visszaadod nekem azt, amit a világ elvesz tőlem, kimeríthetetlen aljasságával. Áldott legyen ezért az Atya, és áldott légy te, leányom! Menj nyugodtan! Valami történni fog, ami örökkévalóvá teszi fogadalmadat. Légy egyike azoknak a liliumoknak, akiket majd Krisztus véres útjára hintenek .

– Ó, Uram..., még egy dolgot szeretnék...

– Mit?

– Hogy ne legyek jelen a te halálodnál... Nem tudnám elviselni, hogy meghalni lássam Azt, aki az én Életem.

Jézus kedvesen mosolyog, és kezével felszárítja a két csíkot, amelyet a könnyek rajzoltak a barna arcra.

– Ne sírj! A liliumok sose gyászolnak. Mosolyogni fogsz, angyali koronád gyöngyeivel, amikor meglátod megkoronázott Királyodat belépni Országába. Menj! Az Úr lelke fog tanítani téged első és második eljövetelem között. Megáldalak téged az Örök Szeretet lángjával!

Jézus kinéz a kertbe, és kiáltja:

– Mama! Íme egy kisleány, aki egészen a tied. Már boldog. De te merítsd el őt tisztaságodban most, és valahányszor a Szent Városba megyünk, hogy az égi virágszirmok hava legyen, amely a Bárány trónjára hull. – És Jézus övéihez megy, miközben Mária megsimogatja a leányt, vele maradva.

Péter, András és János kérdőleg néznek rá. Jézus ragyogó arca elárulja nekik, hogy boldog. Péter nem tudja türtöztetni magát, és megkérdi:

– Kivel beszéltél annyit, Mesterem? És mit hallottál, hogy úgy sugárol az örömtől?

– Egy nővel, aki életének hajnalán áll; azzal, aki hajnal lesz sokak számára, akik majd jönnek utána.

– Kik?

– A szüzek.

András halkán mondja magának:

– Nem ő az!.

– Nem. Nem ő. De ne fáradj bele az imába! Türelmes és jóságos imádnak minden szava olyan, mint egy hívó szó, mint egy fény az éjszakában, és támogatja, vezeti őt. (Jézus egy bukott nőről beszél, aki a megtérés útján jár, s akiért András sokat imádkozik.)

– De kire vár a testvérem? – kérdi Péter.

– Egy lélekre, Péter. Egy nagy nyomorúságra, aki nagy kincsesé akar átváltozni.

– És hol bukkant rá András, aki sose mozdul ki, sose beszél, sose kezdeményez semmit sem?

– Az én ösvényemen. Jöjj velem, András! Menjünk Alfeushoz, hogy megáldjuk őt, sok unokája között. Ti pedig várjatok rám Jakab és Júdás házában. Anyámnak szüksége van arra, hogy egész nap egyedül maradjon.

És így elmennek, ki ide, ki oda. Titok veszi körül annak örömét, aki először szentelte Krisztusnak szüzességét.

(3-12)

A Kedves Tanítónő

Jézus a názáreti házban van a tizenkét apostollal, Jakab és Júdás anyjával: Máriával, Szalomével, Zsuzsannával és Mártával. Mártán látszik, hogy nagyon szomorú, és sokat sírt. Félelem fogja el őt, távol szülőföldjétől, mások társaságában, s főleg az Úr Anyjának jelenlétében. Mária igyekszik bevezetni őt a többiek társaságába és megszüntetni zavarát, de nem sikerül neki. Márta váltakozva elpirul és könnyezik sűrű fátyla alatt.

Jézus szerette volna, ha Johanna is ott lett volna, de az apostolok, akiket érte küldött, azzal tértek vissza, hogy nem találták otthon, látogatóba ment egy barátnőjéhez.

– Rendben van – mondja Jézus. – Nincs együtt a nőtanítványok csoportja úgy, amint én gondoltam. De látjátok, hogy a távollevő Johanna helyett jelen van Márta, Teofil leánya, Lázár nővére. A tanítványok ismerik már Mártát. Anyám is. És te is, Mária, és talán te is, Szalóme, már tudjátok fiaitoktól, ki Márta, nem annyira a világ szemében, mint inkább Istenében. Te, Márta, ismered ezeket, akik téged nővérüknek tekintenek, és nagyon szeretnek. Nővérük és leányuk vagy. Nagy szükséged van erre, jó Márta, hogy részed legyen abban az emberi vigasztalásban is, ami a jó érzelmekkel jár, és amit Isten nem ítél el, hanem azért adta az embernek, hogy erőt adjon neki az élet fáradalmainak elviseléséhez.

Isten hozott ide téged az általam kiválasztott órában, hogy megadja nektek az alapot, azt mondhatnám a vásznat, amelyre kihímezhetitek tökéletességeteket, mint nőtanítványok. Tanítvány az, aki követi a Mester tanítását, utasításait. Azért tág értelemben tanítványoknak nevezik majd mindazokat, akik most és a századokon keresztül követik tanításomat. Nem az egyes apostolokról nevezik majd el őket, hanem egy jel alatt csoportosítva: keresztényeknek hívják őket.

Amint Mózesről kezdve volt egy Főpap, voltak papok, leviták, különféle szolgálatokkal megbízottak, énekesek, s így tovább, úgy az én új Templomomban is, amely oly nagy lesz, mint maga a föld, lesznek nagyobbak és kisebbek, mindnyájan hasznosak. Szeretni fogom mindnyájukat. Ezentúl ott lesznek az asszonyok is, egy új csoport, amelyet Izrael mindig megvetett, s arra korlátozott, hogy a Templomban a szüzek énekeit irányítsák, és őket tanítsák. De nem többet.

Ne vitassátok, hogy ez igazságos volt-e. Az Izraelre korlátozott vallásban és a Harag idején igazságos volt. Az egész szégyen a nőre nehezedett, mert tőle származott a bűn. Krisztus egyetemes vallásában, és a bocsánat idejében mindez megváltozik. Minden kegyelem egy Asszonyban egyesült, és ő a világra szülte Őt, hogy megváltsa a világot. Azért a nő többé nem a megvetés tárgya Isten számára, hanem Isten segítőtársa. És az Úr által szeretett Asszony révén minden asszony az Úr tanítványává válhat, nemcsak úgy, mint a tömeg, hanem mint kisebb papnők, a papok segítői. Segíthetik őket nemcsak személyesen, hanem a hívők és a még nem hívők gondozásában, azoknál, akiket nem annyira a szentbeszéd dörgedelme visz majd Istenhez, mint inkább egy nőtanítványom szent mosolya.

Ti kértetek engem, hogy követhessetek úgy, mint a férfiak követnek. De számomra túl kevés lenne, ha csak eljönnétek, meghallgatnátok, magatokra alkalmaznátok szavaimat. Ez a ti megszentelődésetekre szolgálna. Ez nagyszerű, de számomra még nem elég. Én a Mindenek Felett Álló Fia vagyok, és mindent kívánok azoktól is, akiket különösen szeretek. Mindent kívánok, mert mindent nekik adtam.

De rajtam kívül a világ is létezik. Ez a rettenetes dolog, amit világnak mondanak. Szerfölött ki kellene válnia az életszentségben, az Isten gyermekeinek határtalan, mindent felülmúló életszentségében. Ehelyett kiválik a gonoszságban. Teljes gonoszsága valóban határtalan, megnyilvánulásainak számában és erejében. Minden bűn megtalálható a világon, amely többé nem az Isten gyermekeinek sokaságát foglalja magában, hanem a Sátán

gyermekieit. Mindenek felett megnyilvánul benne az a bűn, amely leginkább magán hordja az ő atyaságának jelét: a gyűlölet. A világ gyűlöl. Az, aki gyűlöl, rosszat lát a legszentebb dolgokban is, és azt akarja, hogy mások is így lássanak. Ha megkérdeznék a világot, miért jöttem, nem azt mondaná nektek: „Hogy jót tegyen, és megváltson”. Hanem azt mondaná: „Azért, hogy megrontson, és kihasználjon.” Ha megkérdeznék a világot, mit gondol rólatok, követőimről, nem azt mondaná: „Azért követitek, hogy szentekké legyetek és megvigasztaljátok a Mestert életetek szentségével és tisztaságával.” Hanem azt: „Azért, követitek, mert a férfi megigézett benneteket!”

Ilyen a világ. Azért mondom ezt nektek, hogy mérlegeljétek mindent, mielőtt a világnak bemutatkoztok, mint kiválasztott nőtanítványaim, jövőbeli nőtanítványaim elődei, az Úr szolgálóinak munkatársai. Vegyétek kezetekbe szíveteket, és mondjátok meg ennek az érzékeny női szívnek, hogy veletek együtt azt is kinevetik, megrágalmazzák, leköpi, lábbal tapossák, megvetik a hazug és kegyetlen világ fiai. Kérdezzétek meg tőle, hogy képesnek érzi-e magát mindezeknek a sérelmeknek elviselésére anélkül, hogy méltatlankodva felkiáltana, és megátkozná azokat, akik megsebzik őt. Kérdezzétek meg, hogy képesnek érzi-e magát a rágalmak erkölcsi vértanúságának elviselésére anélkül, hogy gyűlölné rágalmozóit és Azt, aki miatt megrágalmazzák őt. Kérdezzétek meg, tőle, hogy amikor majd a világ gyűlölete és rosszindulata telepszik rá, tud-e majd mindig szeretetet árasztani; ha megmérgezi a keserűség, képes lesz-e mézet ontani; ha majd nem értik meg, a megvetéstől, a rosszindulattól, képes lesz-e majd továbbra is mosolyogni, az égre mutatva, mint céljára. Ehhez a célhoz akarok elvezetni másokat asszonyi szeretetek által, amely anyai akkor is, ha még gyermekek vagytok, és anyai akkor is, ha oly időseknek adjátok, akik szüleitek lehetnének, de akik most született lelki gyermekeitek még, akik képtelenek felfogni és megtalálni az utat, az életet, az igazságot, a bölcsességet, amelyet én adok nekik önmagamban, én, az Út, Élet, Igazság, az isteni Bölcsesség. Ugyanúgy foglak szeretni titeket akkor is, ha azt mondjátok nekem: „Nincs ahhoz erőm, Uram, hogy kihívjam az egész világot érted.”

Tegnap egy leány kérte tőlem, hogy áldozzam fel őt, mielőtt ütne menyegzőjének órája, mert érzi, hogy úgy szeret engem, amint Istent szeretik: azaz teljes lényével, a teljes önátadás tökéletességével. És én megteszem ezt. Elrejtettem előle az órát, hogy lelke ne remegjen a félelemtől, és teste még lelkénél is jobban. Halála hasonló lesz annak a virágnak a halálához, amely egy este bezárja koronáját, abban a tudatban, hogy másnap ismét kinyílik majd, de amely többé nem nyílik ki, mert az éjszaka csókja magába szívja életét. Kívánsága szerint megteszem ezt. Az ő elszenderülése néhány nappal megelőzi majd az Én halálomat. Azért, hogy ne kelljen várakoznia a limbusban ennek az én első szüzemnek, s hogy halálom után azonnal megtaláljam őt...

Ne sírjatok! Én a Megváltó vagyok... Ez a szent leány nem azt kérte, hogy követhessen engem. Nem elégedett meg a hozsannázással a csoda után, hanem értett ahhoz, hogy mintegy kincsként kamatoztassa a csodát. Az emberi hálától tovább ment, a természetfeletti háláig, a földi vágytól a földöntúliig. Oly lelki érettséget mutatott, amely szinte mindenkiét felülmúlja. Azt mondom: „szinte”, mert közöttetek vannak ugyanolyan tökéletesek, sőt még tökéletesebbek. Kinyilvánította vágyát, hogy beteljesítse kifejlődését, s egy lányból angyal váljék lakásának rejtekén. És ezért én annyira szeretem őt, hogy amikor a világ undorral tölt el, erre a kedves teremtményre gondolok, áldva az Atyát, aki felszárítja könnyeimet és verejtékemet, amikor a világ nem akar elfogadni engem, mint Mesterét, felszárítja a szeretetnek és tisztaságnak ezekkel a virágaival.

De ha akarjátok, ha van bátorságotok megmaradni választott nőtanítványaimnak, íme, kijelölöm számotokra a munkát, amelyet el kell végeznetek, hogy igazoljátok jelenléteteket

és kiválasztottságotokat mellettem és az Úr szentjei mellett. Nagyon sokat tudtok tenni a hozzátok hasonlókéért és az Úr szolgálóiért.

Már sok hónappal ezelőtt rámutattam Máriának, Alfeus feleségének arra, mily nagy szükség van az asszonyra Krisztus oltára mellett! A világ végtelenül sok nyomorúságát egy asszony sokkal inkább és jobban meg tudja gyógyítani, mint egy férfi, és utána a férfihez viheti, hogy tökéletesen meggyógyuljon. Előttek sok szív megnyílik, főleg az asszonyoké. Úgy kell fogadnotok őket, mintha kedves, eltévelyedett gyermekeitek lennének, akik visszatérnek az atyai házba, és akik nem mernek szüleik szeme elé kerülni. Sokan mennek majd hozzátok, Istent keresve. Fogadjátok őket úgy, mint a fáradt utasokat, s mondjátok nekik: „Itt van az Úr háza. Ő azonnal jön”. Közben vegyétek körül őket szeretetetekkel. Ha Én nem, valamelyik papom el fog jönni.

Az asszony tud szeretni. A szeretetre lett teremtve. Lealacsonyította a szeretetet, érzéki éhséggé változtatva át, de teste mélyén mindig ott van rabként az igazi szeretet, lelkének drágaköve: az érzékiség kemény sarától mentes szeretet, amely szárnyakat kap, és angyali illatot áraszt, amely tiszta lánggá változott, és visszaemlékezik Istenre, Istentől való származására, arra, hogy Isten teremtette. A nő: a jóság remekműve, a férfi mellett, aki a teremtés remekműve: „És akkor Ádámnak adta társul, hogy ne érezze magát egyedül”. (Vö Ter 2,18-24) Az asszonyoknak nem szabad elhagyniuk az Ádámokat. Alkalmazzátok azért ezt a képességeteket a szeretetre, és használjátok fel azt Krisztus szeretetében és Krisztus által felebarátaitekért. Legyetek nagyon szeretetteljesek a bűnbánó bűnösökhöz! Mondjátok nekik, ne féljenek Istentől! Hogyne tudnátok megtenni ezt ti, akik anyák és nővérek vagytok? Mily gyakran voltak betegek kicsinyeitek, kistestvéreitek, és orvosra szorultak! És féltek. De ti, simogatással és szeretetteljes szavakkal megszüntettétek ezt a félelmüket, és ők, kezeckéjükkel a tettekben engedték, hogy ápolják őket, és előző félelmük megszűnt. A bűnösök a ti testvéreitek, beteg gyermekeitek, és félnek az orvos kezétől, az ő ítéletétől... Nem. Ne legyen így! Mondjátok nekik, ti, kik tudjátok, mily jó az Isten, hogy Isten jó, és nem kell félni tőle. Akkor is, ha határozottan megmondja: „Többé ne tedd ezt!”, nem dobja ki azt, aki már megtette, és aki beteg. Hanem kezeli őt, hogy meggyógyítsa.

Legyetek anyák és nővérek a szentek mellett. Nekik is szükségük van a szeretetre. Kifáradnak, felemésztik magukat az igehirdetésben. Nem tudnak mindent megtenni. Segítsétek őket ti, szerényen és buzgón! Az asszony tud dolgozni. A házban, az asztalnál, az ágynál, a szövőszéknél, s mindenben, ami a mindennapos élethez szükséges. A jövő Egyházban állandóan jönnek majd a zarándokok Isten kegyhelyeihez. Legyetek ti a jámbor szállásadók, akik vállaljátok a legalázatosabb munkákat is, hogy szabaddá tegyétek Isten szolgálait a Mester művének folytatására.

És utána jönnek a nehéz, véres, vad üldözések. A keresztények, a szentek is időnként félni fognak, gyengék lesznek. A férfi sose olyan erős a szenvedésben. A nő felülmúlja a férfit abban, hogy tud szenvedni. Tanítsátok meg erre a férfit, támogassátok át ezekben a félelmetes órákban, amikor elveszti bátorságát, sír, elfárad, vagy vérét ontja. Történetünkben ismerünk nagyszerű asszonyokat, akik értettek ahhoz, hogy bátran véghezvigyék a népüket felszabadító cselekedeteket. Ott van Judit és Jáel. (Lásd: Judit 8,1-16. 29. Bírák 4,17-22; 5,24-27) De higgyétek el, hogy egyikük sem nagyobb jelenleg annál, aki nyolcszor szenvedett vértanúságot: hétszer gyermekeiben, és egyszer önmagában, a Makkabeusok idejében. (Lásd 2Mak 7,1-41) Később lesz egy másik... Miután Ő megjelent, jönnek majd a hős asszonyok, a szenvedés asszonyai, és az asszonyok, akik a vértanúkat megerősítik a szenvedésben, és maguk is vértanúk lesznek, az üldözöttek angyalai lesznek. Asszonyok: néma papnők, akik életmódjukkal hirdetik Istent, és akik pusztán a Szeretet Istenének való szentelésük által lesznek felszentelve, és méltók lesznek erre.

Nagyon vázlatosan ezek lesznek a ti főbb kötelességeitek. Nem lesz sok időm, amit különösen nektek tudok szentelni. De engem hallgatva kialakultok majd. És még inkább kialakultok majd Anyám tökéletes vezetése alatt.

Tegnap ez az anyai kéz (és Jézus kezébe veszi Mária kezét) elvezette hozzám azt a leányt, akiről beszéltem nektek. Ő azt mondta nekem, hogy pusztán Anyám szavának hallgatása, és az, hogy néhány óráig mellette lehetett, elég volt arra, hogy megérlelje a kegyelemnek a gyümölcsét, amelyben részesült, és azt tökéletessé tegye. Nem ez az első alkalom, hogy Anyám dolgozik Krisztusért, az ő Fiáért. Te és te, tanítványaim, és úgyszintén unokatestvéreim, tudjátok, mi Mária jelentősége a lelkek számára, hogy Istenbe átalakuljanak, és megmondhatjátok azoknak, akik félnek amiatt, hogy nem én készítem elő őket küldetésükre, vagy hogy felkészületlenek maradnak akkor, amikor én többé nem leszek veletek. Ő, az én Anyám veletek lesz, most és azokban az időkben is, amikor én nem leszek köztetek, és utána, amikor többé már nem leszek köztetek. Ő veletek marad, és vele itt marad a bölcsesség, minden erényében. Mostantól fogva kövessétek minden tanácsát!

Tegnap este, amikor egyedül voltunk, én melléje ültem úgy, mint amikor gyermek voltam, fejemet vállára hajtottam, amely oly édes, és oly erős. Beszélgettünk a leányról, aki a délután első óráiban eltávozott, jobban tündökölt, mint az égen ragyogó nap, a szűzi szívébe zárt fénytől, ami az ő szent titka volt. Anyám azt mondta nekem: „Mily édes a Megváltó Anyjának lenni!” Igen, milyen édes, amikor a teremtmény, aki a Megváltóhoz jön, már Isten gyermeke, akiben egyedül csak az eredeti bűn van, amelyet csak én tudok eltávolítani. A szeretet eltávolított minden egyéb kis foltot, amely az emberi tökéletlenségből ered.

De, Édesanyám, Te, a lelkek Legtisztább Vezetője Fiadhoz, Szent irányadó Csillag, a szentek Kedves Tanítónője, a legkisebbek Kegyes Dajkája, a betegek Üdvös Gyógyítója! Nem mindig ezek a teremtmények jönnek majd hozzád, akik nem helyezkednek szembe a szentséggel!... Hanem leprások, rettenetesek, bűzösek, tisztátalan dolgok körül tekergő kígyók csúsznak majd egészen lábadig, az emberi Nemnek Királynője, hogy azt kiáltásuk feléd: „Irgalom! Segíts rajtunk! Vigyél minket Fiadhoz!” És tiszta kezedet sebeikre kell helyezned, paradicsomi galamb tekintetteddel le kell hajolnod a pokoli torz alakokhoz, be kell lélegezned a bűn bűzét, és nem szabad elmenekülnöd! Sőt, szívedre kell szorítanod ezeket a Sátántól megcsónkítottakat, ezeket az elvetélteket, ezeket a lélek-hullákat, és meg kell mosnod őket könnyeiddel, és hozzám kell hoznod őket... És akkor azt mondod majd: „Milyen nehéz az Üdvözítő Anyjának lenni!” De te megteszed, mert az Anya vagy... Megcsókolom és megáldom ezeket a kezeidet, amelyek által oly sokan jönnek majd hozzám, és mindegyikük dicsőségemet képezi majd. De mielőtt az enyémmé válnának, a te dicsőségedre szolgálnak, Szent Anya.

Ti, kedves nőtanítványok, kövessétek az én, Jakab és Júdás Tanítónőjének példáját, és mindazokét, akik át akarnak alakulni a kegyelem és a Bölcsesség által. Tegyétek meg, amit mond. Én mondom azt, de ő megédesíti szavaimat. Nem kell ahhoz semmit sem hozzáadni, mert az a Bölcsesség Anyjának a szava.

És ti, barátaim, tanuljátok meg az asszonyoktól az alázatosságot és a kitartást, és tegyetek le a férfi kevélységéről, ne vessétek meg a nőtanítványokat, hanem mérsékeljétek erőtöket, és mondhatnám durvaságokat és a meg nem alkuvást, amikor érintkeztek az asszonyok kedvességével. És főleg tanuljátok meg tőlük szeretni, hinni és szenvedni az Úrért, mert igazán mondom, hogy ők, a gyengék lesznek a legerősebbek a hitben, a szeretetben, a merészségben, az önfeláldozásban Mesterükért, akit egész lényükkel szeretnek anélkül, hogy kérnének valamit, anélkül, hogy igényt tartanának valamire, egyedül azért, hogy szeressenek, és ezzel engem megvigasztaljanak és megörvendeztessenek.

Menjete most haza, vagy ahol vendégül látnak titeket. Én Anyámmal maradok. Isten veletek!

Mindnyájan elmennek, Mártát kivéve.

– Te maradj itt, Márta. Már beszéltem szolgáloddal. Ma nem Betánia a vendéglátó, hanem Jézus kis háza. Jöjj! Egyél Mária mellett, és aludjál az ő szobája mellett lévő szobában. József lelke, a mi vigaszunk, vigasztaljon meg, miközben pihensz. Holnap erősebben és biztosabban térsz vissza Betániába, hogy ott is előkészítsd a nőtanítványokat, arra várakozva, aki nekem és neked is a legkedvesebb. (Mária Magdolnára) Ne kételkedjél, Márta! Én sose ígérek valamit hiába. De idő kell ahhoz, hogy egy viperákkal teli sivatagot paradicsomi cserjéssé változtassak... Az első fáradozásnak még nem látszik az eredménye. Úgy tűnik, hogy semmi sem történt. Pedig a mag már el van vetve. A magok. Mind. Utána az eső hatására felnyílnak a magok, és kialakul a növény... És jönnek a jó fák. Jönnek!... Ne sírj tovább!

(3-78)

* * *

Aglae, a megtért bukott nő, felkeresi Máriát, és elmondja neki szennyes életének történetét. Mária türelmesen meghallgatja, de egyszer felsóhajt:

– Milyen nehéz megváltóknak lenni!

Biztosítja azonban Aglaet Isten bocsánatáról, és saját ruháját adja neki, hogy abban észrevétlenül elmehessen egy júdeai családhoz, és onnan felkereshesse húsvét előtt Jézust, aki Betániában fog tartózkodni. Lásd részletesen: M 7,278-289.

A szomorúak Vigasztalója

Mária segít Jézusnak egy búskomorságba esett régi barátnőjének megvigasztalásában. Lásd M 8, 328-338. A meggyógyult Eliza (Erzsi) később szintén nőtanítvánná válik

Utána Mária elmegy Jézussal Júdás anyjához, és őt is megvigasztalja. Júdás anyját is Máriának hívják, és ő is szeretne nőtanítvány lenni, de nem hagyhatja ott házát és birtokát, mert egyedül viseli gondját annak. (M 8, 339-344)

Amikor Júdás súlyosan megbetegszik, és nagyon fél attól, hogy meghal, a nőtanítványok és Mária gondosan ápolják. (M 9,345)

Megtérése után Mária Magdolna eltűnik. Titokban felkeresi Máriát Názáretben, és utána vele együtt tér vissza Kafarnaumba. Útjuk végén egy zivatarban alaposan megáznak. Márta is Kafarnaumban van, és megkérdezi nővérét:

– De miért mentél Máriához?

Magdolna lehajtja fejét. A Szűzanya segítségére siet, megfogva kezét:

– Úgy jött hozzám, mint vándor, aki elmegy egy helyre, ahol megmondhatják neki az utat, amilyen célhoz érhet. És azt mondta nekem: „Taníts meg engem arra, mit kell tennem, hogy Jézussal lehessek!” Ó, mivel az ő akarata igazi és teljes, azonnal felfogta és megbecsülte ezt a bölcsességet! És én készségesnek találtam őt arra, hogy így, kezénél fogva, hozzád vezessem, Fiam, és hozzád, jó Márta, és hozzátok, tanítvány testvérek, és azt mondjam nektek: „Íme, a nőtanítvány és a nővér, aki ezentúl csak természetfeletti örömet fog adni Urának és testvéreinek.” Higgyétek el nekem, és szeressétek őt mindnyájan, amint Jézus és én szeretjük őt!

Akkor az apostolok hozzá mennek, és üdvözlik új nővérüket.

Másnap Jézus bejelenti útitervét:

– Elmegyünk, mindnyájan együtt, Galileán keresztül, elkísérve a két nővért a biztonságosabb útig. Így megismeri őket Porfírea és Zsuzsanna, és a ti feleségetek és leányaitok is, Fülöp és Bertalan.

Mária kedvesen mosolyog Fiára.

– Hová megyünk először, Mester?

– Betszaidába. Utána Magdalába, Tibériásba, Kánába és Názáretbe. Onnan, Jaffán és Szemerónon keresztül, a galileai Betlehembe, és utána Szikaminonba és Cezáreába... – Magdolna sírni kezd. Jézus ránéz, és folytatja: – Cezáreában találjátok kocsitokat. Oda rendeltet szolgátokat, és Betániába mentek. Ott majd viszontlátjuk egymást a sátoros ünnepen.

Utána Jézus megmagyarázza, hogy azért akarja végigvezetni Magdolnát azokon a városokon, ahol botránnyokat okozott, hogy lássák, íme, megtért, és hogy ő megerősödjék elhatározásában. Ha most nem néz szembe a világgal, később sem meri megtenni. Magdolna vállalkozik az áldozatra. (M 9,345-349)

Sohasem panaszkodnak

– Uram, hol tartunk először pihenőt? – kérdi Jakab, Zebedeus fia, miközben egy szoroson haladnak át.

– A galileai Betlehemben. De a meleg órák alatt azon a hegyen maradunk, amely Merala fölött magasodik. Mi, férfiak, nagyobb utat tudtunk volna megtenni, de mögöttünk jönnek a nőtanítványok, akik sohasem panaszkodnak, de akkor sem szabad őket túlságosan kifárasztanunk.

– Sohasem panaszkodnak. Igaz. Mi könnyebben panaszkodunk – látja be Bertalan.

– Pedig nincsenek annyira hozzászokva ehhez az élethez, mint mi... – mondja Péter.

– Talán éppen ezért végzik szívesen, – jegyzi meg Tamás.

– Nem, Tamás. Szeretetből végzik szívesen. Hidd el, hogy sem Édesanyám, sem a többi háziasszony – mint Mária, Alfeus felesége, Szalomé és Zsuzsanna – nem szívesen hagyja el otthonát, hogy rója a világ útjait, és emberek közé menjen. Se Márta, se Johanna – amikor majd ő is jön – nincs fárasztó gyalogláshoz szokva, nem is szívesen tennék ezt, ha nem a szeretet sarkallná őket. Ami magdalai Máriát illeti, csak egy nagy erejű szeretet adhat neki erőt, hogy végigszenvedje ezt a gyötrelmet – mondja Jézus.

– Akkor miért kényszerítéd rá, ha tudod, hogy ez gyötrelmet? – kérdi a Kerióti. – Nem jó ez sem neki, sem nekünk.

– Csak úgy győzheti meg a világot, ha nyilvánosan megmutatja neki, hogy megváltozásához nem férhet kétség. Másképpen nem! Mária erről akarja meggyőzni a világot. A múlttól való elszakadása teljes volt. Teljes...

A pihenő közben Jézus elvonul, imádkozni.

– Fiam az imában talál pihenést – mondja halkan Mária, amikor elvonul mellette Magdolnával, hogy csatlakozzék Jánoshoz, aki egy magaslatról a tengerben gyönyörködik.

Magdolna válaszol neki:

– Azt hiszem, neki nélkülözhetetlen is az elvonulás, hogy megtartsa csodálatos önuralmát, amely megvan benne, de amelyet a világ kemény próbára tesz. Tudod, Anya? Megtettem, amit mondtál. Minden éjszaka, hosszabb-rövidebb időre, elvonulok, hogy visszanyerjem nyugalmaimat, amelyet sok minden megzavar. Utána sokkal erősebbnek érzem magamat.

– Most csak erősnek, később boldognak érzed majd magadat. Hidd el, Mária, hogy az örömben éppúgy, mint a fájdalomban, a békében ugyanúgy, mint a harcban, lelkünknek szüksége van arra, hogy teljesen elmerüljön az elmélkedés óceánjában, hogy újra felépítse azt, amit a világ és az események lerombolnak, és új erőt nyerjünk a mind magasabbra jutáshoz. Izraelben mi használjuk, túlságosan is használjuk a szóbeli imádságot. Azt nem akarom ugyan mondani, hogy ez haszontalan és Isten ezt megveti. Azt azonban mondom, hogy mindig sokkal hasznosabb a lélek számára a szellemi fölemelkedés Istenhez, az elmélkedés. Ebben az Ő isteni tökéletességét és a magunk nyomorúságát szemlélve, vagy sok szegény lélekét – de nem azért, hogy őket bírálgassuk, hanem hogy szánjuk és megértjük őket, és kimutatva hálánkat az Úrnak, aki segített nekünk a bűn elkerülésében, vagy megbocsátott, hogy ne hagyjon minket elesve, végül eljutunk oda, hogy valóban imádkozunk, vagyis szeretünk. Mert az imádkozásnak, hogy valóban az legyen, szeretetnek kell lennie. Különben csak az ajkak folytonos mozgatása, amelyből hiányzik a lélek.

– De szabad-e Istenhez szólani akkor, amikor az ajkunk még piszkos a sok közönséges szótól? Én, elmélyedésem óráiban, – amelyet úgy végzek, ahogyan te tanítottad nekem, te, kedves apostolom, – erőszakkal megtiltom a szívemnek, amely ezt szeretné mondani Istennek: „Szeretlek téged”!

– Neee! Miért?

– Mert úgy érzem, szentségét sértő áldozatot adok, amikor szívemet kínálom fel neki...

– Ne tedd ezt, leányom! Ne tégy így. A te szívedet, lefelől is, újra megszentelte a Fiú bocsánata, és az Atya csak ezt a bocsánatot látja. De ha Jézus még nem is bocsátott volna meg neked, te pedig egy másoktól nem ismert, magános helyen – amely ugyanúgy lehet testi vagy erkölcsi – így kiáltanál Istenhez: „Szeretlek téged! Atyám, bocsásd meg nyomorult tetteimet, mert szívből sajnálom, hogy azokat elkövettem, a neked okozott fájdalom miatt”, hidd el, Mária, hogy maga az Atyaisten oldozna fel téged, és kedves lenne neki szeretetkiáltásod. Add át magadat, engedd át magadat a szeretetnek! Ne tiltsd el erőszakkal! Inkább hagyd, hogy oly erőssé váljék, mint a perzselő tűz. A tűz minden anyagi dolgot elpusztít, de nem pusztítja el a levegőnek egyetlen részecskéjét sem. Mert a levegő testetlen. Megtisztítja viszont az apró szennyeződésektől, amelyek a szelek révén jutnak bele, és még könnyebbé teszi. Így tesz a szeretet is a lélekkel. Gyorsabban elemésztí az ember fizikai részét, ha Isten megengedi, de nem pusztítja el a lelket. Sőt, növeli az életerőt, és tisztává és serényné teszi a lelket, hogy föl tudjon emelkedni Istenhez. Látod ott Jánost? Igazán gyermek. De ugyanakkor sas is. Az összes apostol között ő a legerősebb. Mert megértette az erősség, a lelki kialakulás titkát: a szerető elmélkedést.

– Csakhogy ő tiszta. Én... Ő gyermek. Én...

– Akkor a Zelótát nézd! Ő nem gyermek. Élt, küzdött, gyűlölt. Ezt őszintén be is vallja. De megtanult elmélkedni. És, hidd el, ő is magasra jutott. Látod? Ők ketten keresik egymást. Mivel egyformának érzik magukat. Elérték ugyanazt a tökéletes lelki életkort, és ugyanazzal az eszközzel: az elmélkedő imádsággal. Ezáltal lett a gyermek férfias a lelkében, és ezáltal lett a már idős és megfáradt ember újra férfias erejű. És tudod-e, hogy van még valaki, aki bár nem apostol, mégis nagyon előre jut majd, sőt máris nagyon előre jutott, mert természetéből kifolyólag nagy hajlama van az elmélkedésre, s ez benne, amióta Jézus barátja, lelki szükségletté vált: a fivéred.

– Lázárom?... Ó, Anya! Mondd meg nekem te, aki annyi mindent tudsz, hiszen Isten megmutatja neked, – hogyan bánik majd velem Lázár az első találkozáskor?...

– Kitarja feléd karját, és így fog szólítani – inkább szívével, mint ajkával: – „szeretett húgom”. Ő már annyira átalakult Istenben, hogy csak így viselkedhet. Ne félj! Egyetlen szóval sem említi múltadat. Ó, mintha látnám őt, ott Betániában. Igen hosszúak számára a várakozás napjai. Téged vár, hogy szívére öleljen. Hogy kielégítse testvéri szeretetét. Neked csak szeretned kell őt úgy, ahogyan ő szeret téged, s így megízlelitek annak édességét, hogy egy anyaméh hordozott benneteket.

(4-757)

Engedd, hogy kövesslek!

A galileai Betlehemben Jézus megment egy fiatalembert az igazságtalan kivégzéstől. A katonák elszakították már anyjától, aki elkeseredetten védte, és a küzdelemben az anya is megsebesült. Jézus ekkor érkezik oda, Anyjával és Alfeus özvegyével. Míg a megsebesült anyát a két Mária ápolgatja, addig Jézus istenítéletnek teszi ki a három hamis tanút és a megvádolt fiatalembert. Ennek következtében a hamis tanúkat azonnal ellepi a lepra.

Jézus odamegy az anyához, aki Alfeus özvegyének ölében ül, és egyre jobban magához tér, és Mária szerető arcát nézi, aki rámosolyog. De nem igazodik el a látottakon. Végre tekintete rátéved fia fejére, amelyet ő remegő kezére hajt, és azt kérdi:

– Én is meghaltam? Ez a limbus?

– Nem asszony. Ez a föld, ez a fiad, aki megmenekült a haláltól. Ez pedig Jézus, a Fiam, a Megmentő.

Az asszony először egy egészen emberi mozdulatot tesz. Összeszedi minden erejét, és előre hajol, hogy megfogja fia lehajtott fejét. Látva, hogy él és egészséges, szenvedélyesen megsókolja, sírva, nevetve, s elhalmozza a sok-sok, bölcsőjénél használt névvel, hogy így fejezze ki örömét.

– Igen, mama, igen. De most ne énrám nézz, hanem Őrá. Őrá, aki megmentett engem.

Áldd az Urat!

Az asszony, aki még túl gyenge ahhoz, hogy felálljon vagy térdére ereszkedjék, kinyújtja még mindig remegő és vérző kezeit, megfogja Jézus kezét, és elborítja csókokkal és könnyekkel.

Jézus balkezét a fejére teszi, ezt mondva:

– Légy boldog! Töltsön el a béke! És légy mindig jó. Te is, Ábel.

– Nem, Uram. Az én életem és fiam élete a tied, mert ezeket te mentetted meg. Engedd, hogy a tanítványokkal menjen, ahogyan kívánta, amióta itt jártak. Neked adom őt, nagy örömmel, és kérlek, engedd, hogy én is kövessem, hogy szolgáljam őt, és szolgáljam Isten szolgálóit.

– És a házad?

– Ó, Uram! Egy halálból föltámadtnak lehetnek-e ugyanolyan kedvteléseik, mint halála előtt voltak? Mirta általad jött ki a halálból és az alvilágból. Ebben a faluban végül oda jutnék, hogy gyűlölném azokat, akik megkínóztak engem gyermekemben. Te pedig a szeretetet hirdeted. Tudom. Engedd meg tehát, hogy a szegény Mirta azt az Egyetlent szeresse, aki szeretetet érdemel, s az Ő küldetését és szolgálóit! Most még erőtlenség vagyok, és nem tudnák követni. De mihelyt megtehetem, engedd meg ezt nekem, Uram. A kíséretedben leszek és Ábelem mellett...

– Követni fogod fiadat és velem engem. Légy boldog! Nyugodj meg most már! Az én békém. Isten veled!

(4-763)

* * *

Később Jézus Mirtára, és a hozzá költözött Noémira bizza Arankát, a megmentett rabszolgányt. (M 11,481)

(6-992)

Kimosták a ruhákat

Útközben a nőtanítványok szép virágokra akadtak, s magokat gyűjtöttek ezekről, hogy otthon elültessék virágos kertjükben, és útjuk emlékéül szolgáljanak.

Szikamonban, míg Jézus és az apostolok bárkával elmentek valahová, az asszonyok nekiláttak a poros, átizzadt ruhák kimosásának, és utána kitergették ezeket, hogy a tengerparton megszáradjanak a szélben és a napon. Az este közeledtével azonban összeszedték a még kissé nedves ruhákat, nehogy magukba szívják a tenger sós nedvességét. Erősen megrázták, majd minden irányban húzogatták, s végül összehajtogatták, hogy tulajdonosa minden ruhát szép rendben találjon.

– Máriának azonnal vigyük be a ruháit – mondja Alfeus felesége, és így fejezi be: – Nagy áldozatot vállalt tegnap és ma abban a levegőtlen, kis szobában.

Mária Magdolnának ugyanis csak egy rend ruhája volt, s azért elrejtőzve kellett maradnia, míg kimosott ruhája meg nem száradt. Zsuzsanna megjegyzi:

– Szerencsére sohasem panaszkodik. Nem is gondoltam, hogy ilyen jó.

– És olyan alázatos, mondd ezt is, meg óvatos. Szegény lányom! Csakugyan gyötörte az ördög! Amióta Jézus megszabadította, újra olyan lett, amilyen bizonyára kislány korában volt – mondja Alfeus felesége.

Márta ezalatt a konyhában fáradozik az ételek készítésével, a Szűzanya pedig zöldséget tisztít egy kis réztálban, majd felteszi párolni, vacsorára.

– Tessék! Minden megszáradt, minden tiszta, és össze van hajtogatva. Már szükség is volt erre. Menj Máriához; és add át ruháit – mondja Zsuzsanna, átnyújtva Mártának a ruhát.

A két nővér nem sokkal később együtt jön vissza.

– Köszönöm mindkettőtöknek! A napokon át nem váltott ruha volt számomra a legkínosabb áldozat – mondja mosolyogva a magdalai Mária. – Most egészen frissnek érzem magamat.

– Menj, ülj le odakinn, mert kellemes szellő lengedez.

Szükséged is van rá a hosszú bezártság után – jegyzi meg Márta, aki magára vehette Zsuzsanna vagy Alfeus felesége egyik ruháját, míg az övé mosásban volt.

– Most ez így történt. De a jövőben mi is elkészítjük kis tarisznyánkat, mint a többi asszony, és nem lesz ilyen kényelmetlenségünk – mondja Magdolna.

– Hogyan? Követni szándékozol Őt, mint mi?

– Természetesen. Hacsak Ő nem parancsolja nekem az ellenkezőjét. Most kimegyek a partra megnézni, jönnek-e már. Visszaérkeznek ma este?

– Remélem, mondja a Szűzanya. – aggódom, mert Föníciába ment. De arra is gondolok, hogy az apostolokkal van, és arra is, hogy a föníciaiak talán jobbak, mint sokan mások. De szeretném, ha hazaérkezne, a várakozó emberek miatt is. Amikor a kútra mentem, egy anya megszólított, és megkérdezte: „A galileai Mesterrel vagy, azzal, akit Messiásnak hívnak? Akkor gyere, és nézd meg kisfiamat! Már egy év óta kínozza a láz.” Bementem egy kis házba. Szegény teremtés: olyan, mint egy hervadó kis virág! Megmondom Jézusnak.

– Mások is vannak itt, akik gyógyulást kérnek. Inkább a gyógyulást, mint a tanítást – mondja Márta. – Az ember nehezen tud teljesen lelki lenni. Erősebbnek érzi a test és a saját szükséglete hangját – feleli a Szűzanya.

– A csoda után azonban sokan újjászületnek a lelki életre.

– Igen, Márta. És Fiam ezért is tesz annyi csodát. Jóságból az ember iránt, de azért is, hogy ezzel az eszközzel vonzza útjára, amelyre sokan nem lépnének rá.

Hazaérkezik endori János – aki nem ment Jézussal – és vele sok tanítvány, s egyenesen azokba a házikókba mennek, ahol szállást kaptak. Szinte ezzel egyidejűleg jön vissza Magdolna, és ezt mondja:

– Jönnék. Az az öt bárka, amely tegnap hajnalban indult el. Nagyon jól felismertem mindet.

– Biztosan fáradtak és szomjasak. Megyek, hozok még vizet. A forrásvíz jó hús – mondja Alfeus felesége, és elmegy a korsókkal.

– Menjünk Jézus elé! Jöjjetek! – mondja a Szűzanya. – El is megy Magdolnával és endori Jánossal, mert Márta és Zsuzsanna a tűzhelyek mellett maradnak, kipirultan, és nagyon lefoglalva a vacsora készítésével.

A nők sietni kezdenek, hogy a bárkákkal egyszerre érkezzenek a kikötőbe.

– Isten áldjon meg, Fiam! – mondja Mária, köszöntve Jézust, aki a kis pallón jön lefelé.

– Isten áldjon meg, Mama. Aggódtál? Nem volt Szidonban az, akit kerestünk. Egészen Tíruszig mentünk. És ott találtuk meg. Gyere, Hermaszteusz! Nézd, János, ez az ifjú oktatásban akar részesülni. Rád bízom.

– Nem fogsz csalódní abban, ahogyan szavadra fogom oktatni. Köszönöm, Mester! Sokan vannak itt, akik rád várnak – válaszolja endori János.

– Van itt egy szegény beteg fiúcska is, Fiam, és az anyja téged óhajt.

– Már is megyek hozzá.

– Tudom ki az, Mester. Odakísérlek. Gyere te is, Hermaszteusz! Kezdd el megismerni Urunk végtelen jóságát – mondja az Endori.

Kiszállnak a többi bárkából is, és mindnyájan Jézus és Mária köré gyűlnek.

– Menjetez haza! Azonnal megyek én is. Készüljetez addig a vacsorához, a várakozóknak pedig mondjátok meg, hogy az est beállta után beszélni fogok.

– És ha vannak betegek is?

– Őket gyógyítom meg legelőször. Még vacsora előtt, hogy boldogan térhessenek haza.

(4-797)

Fel a fejfel, anya!

Mária, Alfeus felesége, Jézus szavaiból, amit egyik fiának, Jakabnak mondott, arra következtet – hogy másik fiát, Júdást meg fogják ölni. Odamegy Jézushoz, hogy megtudja szavainak értelmét:

– Jézusom... arról beszélgettem fiammal, amit te mondtál neki... a Kármelről... Illésről... a prófétákról... Te azt mondtad... hogy Jakab majd egyedül marad... És mi történik Júdással? A fiammal, tudod? – mondja egészen kifulladásra az izgalomtól és a futástól.

– Tudom, Mária. És azt is tudom, boldog vagy, amiért ő az én apostolom. Nézd, minden jogod megvan, mint anyának, és nekem is megvan, mint Mesternek és Úrnak.

– Igaz... igaz... de Júdás az én gyermekem!... – és Mária, mintegy megsejtve a jövőt, keservesen sír.

– Ó, milyen hiába ontott könnyek! De egy anyai szívnek mindent el kell nézni. Gyere ide, Mária! Ne sírj! Már máskor is megvigasztaltalak. Akkor is megígértem neked, hogy fájdalmad nagy kegyelmeket nyer el Istentől, neked, Alfeusodnak, fiaidnak. – Jézus átfogja karjával nagynénje vállát, és nagyon közel húzza magához... A vele levőknek pedig meghagyja: – Ti menjetek előre!...

Majd, amikor egyedül van Máriával, újra beszélni kezd:

– És nem hazudtam. Alfeus engem szólítva halt meg. Ezért megsemmisült minden Isten iránti tartozása. Azt, hogy megtért félreismert rokonához, a Messiáshoz, akit azelőtt nem akart elismerni, a te fájdalmad érdeme, Mária. Most ez eredményezi, hogy tétovázó Simonod és a konok József is utánozza majd Alfeusodat.

– Igen, de... Mit teszel Júdásommal, az én Júdásommal?

– Még jobban fogom szeretni, mint ahogyan most szeretem.

– Nem, nem. Baljóslat volt azokban a szavakban. Ó, Jézus! Ó, Jézus!...

A Szűzanya szintén hátra jön, hogy megvigasztalja sógornőjét fájdalmában, amelynek okát nem ismeri. De mihelyt megtudja – - mert amikor a sógornő látja, hogy a Szűzanya mellette van, elmondja neki, és még erősebben sír – sápadtabb lesz, mint maga a hold. Mária, Alfeus felesége így rimánkodik:

– Te mondd neki, hogy ne, hogy ne! A halált ne, az én Júdásomnak!

A Szűzanya még halálsápadtabban, ezt mondja neki:

– Kérhetem-e ezt a te számodra, ha saját Gyermekem számára se kérem, hogy ment legyen a haláltól? Mária, mondd velem: „Legyen meg a Te akaratod, Atyám, a mennyben, a földön és az anyák szívében! „Isten akaratát cselekedni gyermekeink sorsán keresztül, számunkra, anyák számára, ez a megváltó vértanúság... De különben is... Senki se mondta, hogy Júdást megölik, vagy megölik, mielőtt te meghalsz! Mostani könnyögedés azért, hogy ő a leghosszabb életkort érje meg, mennyire fájna neked, amikor az igazság és a szeretet Országában minden dolgot Isten fényében és a te szellemivé vált anyaságodon keresztül fogsz látni. Akkor, és – ebben biztos vagyok, – azt akarnád majd, mint üdvözült és mint anya, hogy Júdás hasonló legyen Jézusomhoz a megváltói sorsban, és égnél a vágtyól, hogy veled legyen minél előbb, újra, örökre. Mert az anyák kínja az, ha gyermekeiktől el vannak választva. Ez akkora kín, hogy mint szeretet-vágy, tovább tart az égben is, amely befogad majd minket. Mária sírására, ami igen erősen hallatszik a kora hajnali csendben, mindenki hátra jön, megtudni, mi történt, és így hallják a Szűzanya szavait, s a megindultság mindenkiére átragad. Könnyezik magdalai Mária is, és ezt suttogja:

– És anyámnak már itt a földön ezt a gyötrelmet okoztam!

Márta is könnyezik, ezt mondva:

– A fájdalom kölcsönös, amikor a gyermekek és az anya el vannak választva egymástól.

Péter szemében is könny csillog. A Zelóta pedig ezt mondja Bertalannak:

– Milyen bölcs szavak, annak megmagyarázására, hogy mi lesz majd egy üdvözült asszony anyasága!

– És miként egy üdvözült anya tenné, úgy lesznek majd értékelve a dolgok: Isten fényében és a lelkivé vált anyaságon át... Az embernek eláll a lélegzete is, mint valami fénylő titok láttán – válaszolja neki Bertalan.

A Kerióti így beszél Andrásához:

– Az anyaság leveti magáról az érzékek minden nehézkességét, és teljesen szárnyá válik, ha így beszélnek róla. Mintha máris elképzelhetetlen szépséggé változva látnánk anyánkat.

– Igaz. A mienk, Jakab, így fog minket szeretni – mondja János, testvérének, és ő az egyetlen, akin mosoly villan meg annak gondolatára, hogy anyja eljut majd arra a fokra, hogy tökéletesen fog szeretni. Ez megindítja, s örömmel tölti el.

– Sajnálom, hogy ennyi fájdalmat okoztam – mentegetőzik Jakab, Alfeus fia. – De többet sejtett meg, mint amennyit mondtam... Hidd el nekem, Jézus!

– Tudom, tudom. De Mária maga munkálja önmagát, és ez erősebb a kalapácsütéseknél is. És sok holt terhet szed le róla – mondja Jézus.

– Fel a fejjel, anya! Elég a sírásból! Ez fáj nekem. Hogy úgy szenvedj, mint valami szerencsétlen asszony, aki nem ismeri Isten Országának bizonyosságát. Egy cseppet sem hasonlítasz a Makkabeus fiúk anyjához! – korholja szigorúan anyját Tádé, de azért átöleli, és végül meg is csókolja a fején őszes haját. – Olyan vagy, mint egy kisleány, aki fél az árnyéktól és a meséktől, amelyeket ijesztgetésül mondanak neki. Pedig tudod, hol találsz meg engem: Jézusban. Ejnye, mamám! Akkor kellene sírnod, ha azt mondták volna neked, hogy a jövőben Jézus árulója leszek, olyan valaki, aki Őt elhagyja: egy kárhozott. Akkor igen! Vért is kellene sírnod. De ha Isten megsegít, ezt a fájdalmat soha nem okozom neked. Veled akarok lenni az egész örökkévalóságon át!...

Előbb a korholás, majd a simogatások végül is elállították Mária könnyeit, s most már nagyon szégyenkezik gyengesége miatt.

(4-806)

* * *

Ezen a körúton találkoznak Szintikával, a megszökött görög rabszolganővel, aki szintén Jézus nőtanítványai közé számít. Lásd részletesen Jp 1,3-66. oldalán.

A jövő korszak papnői

Egy Fülöp nevű apa nagyon dühös volt, amikor harmadik gyermeke is lány lett. Emiatt durván bánt feleségével, Dínával. Jézus alaposan megkorholja az apát, aki belátja ostobaságát, és megbékél feleségével. Estefelé elhagyják a házat, amely vendégül látta őket. Az apostolok beszélgetnek a nap eseményeiről.

– Örült egy alak az a Fülöp! Azonnal megtagadta volna feleségét és leányát, ha nem értetted volna meg vele eljárásának értelmetlenségét – mondja Péter.

– Reméljük, kitart mostani bűnbánatában, és nem esik vissza azonnal az ostoba megvetésbe a nők iránt. Elvégre is... az asszonyoknak köszönhető, hogy a világ még fennáll – mondja Tamás, és sokan nevetnek következtetésén.

– Biztos. Igaz. De tisztátalanabbak, mint mi, és... – válaszolja Bertalan.

– Ugyan menj! Ami a tisztátalanságot illeti!... Mi sem vagyunk angyalok. Szeretném tudni, hogy a megváltás után is mindig így lesz-e az asszonyokkal. Azt tanítják, hogy tiszteljük az anyát, a nővért, a leányokat, nagynéniket, menyet, minden rokont, és azután... kiátkozás itt, kiátkozás ott! A Templomban nem mehetnek bárhová... Vétkezett Éva? Elismerem. De Ádám is vétkezett. Isten ugyancsak szigorúan megbüntette Évát. Nem elég ez?

– De Tamás! Még Mózes is tisztátalannak tekintette az asszonyt! (Vö. Lev 12; 15,19-30)

– Aki a nők nélkül meghalt volna, a vízbe fulladva... (Vö. Kiv 2,1-10) De légy türelemmel, Bertalan, mert én nem vagyok olyan képzett, mint te, csak egy aranyműves vagyok, de Mózes azért említi a nő testi tisztátalanságát, hogy mi tiszteletben tartjuk (őt a szülés után), nem pedig azért, hogy kiátkozzuk.

A vita fokozódik. Jézus, aki elől ment az asszonyokkal és Jánossal, valamint a kerióti Júdással, megáll, megfordul, és közbeszól:

– Isten előtt egy erkölcsileg és lelkileg képzetlen nép állt, amelyet a bálványimádókkal való kapcsolat megfertőzött. Testileg és lelkileg erős népet akart formálni belőle. Parancsokként adta az üdvös irányelveket a testi erőhöz és egészséghez, valamint a becsületes szokásokhoz. Nem tehetett másképpen ahhoz, hogy megfékezze a férfias vágyakat, nehogy megisméltódjene azok a bűnök, amelyek miatt elmerült a vízözönben a föld, és elégett Szodoma és Gomorra. De a jövő korszakban a megváltott asszony nem lesz úgy elnyomva, mint ma. Megmaradnak a testi elővigyázatra vonatkozó tilalmak, de megszűnnek az akadályok, amelyek gátolták őket az Úrhoz jövetelben. Én már eltávolítottam azokat, hogy előkészítsem a jövő korszak első papnőit.

– Ó, papokká lesznek az asszonyok?! – kérdi meghökkenve Fülöp.

– Ne értsetek félre! Nem lesznek úgy papok a nők, mint a férfiak, nem változtatnak át és nem szolgáltatják ki Isten ajándékait, amelyeket ti most még nem ismerhettek. De a papi osztályhoz tartoznak ők is, közreműködve a papokkal sokféle módon a lelkek javára.

– Prédikálni fognak? – kérdi hitetlenkedve Bertalan.

– Amint már Anyám prédikál.

– Apostoli utakra vállalkoznak? – kérdi Máté.

– Igen. Nagyon messzire elviszik a hitet, és azt kell mondanom, még nagyobb hősiességgel, mint a férfiak.

– Csodákat tesznek majd? – kérdi nevetve a Kerióti.

– Néhányan csodákat is tesznek. De ne építsetek a csodákra, mint valami lényeges dologra. Ők, a szent asszonyok, sok csodát tesznek majd, imáikkal megtérítve az embereket.

– Hm! Az asszonyok addig imádkoznak, míg csodát nem tesznek? – dörmög Bertalan.

- Ne légy korlátolt, mint egy írástudó, Bertalan! Szerinted mi az ima?
- Istenhez fordulás az ismert szövegekkel.

– Ennél több. Az ima a szív beszélgetése Istennel, és az ember szokásává kellene válnia.

Az asszony nálunk jobban képes erre a beszélgetésre, mert rejtettebb életet él, mint mi, és érzelmei is erősebbek a mieinknél. Ebben nyert ő vigasztalást szenvedéseiben, enyhülést fáradalmaiban, amelyek nemcsak a házi munkákkal és gyermekszüléssel kapcsolatosak, hanem azzal is, hogy elviselnek minket, férfiakat. Az ima szárítja fel könnyeiket, és csal ismét mosolyt ajkukra. Mert az asszony tud beszélgetni Istennel, és a jövőben még inkább ért majd ehhez. A férfiak lesznek az óriások a tudományok területén, az asszonyok lesznek mindig azok, akik támogatják az óriásokat, és a világot is fenntartják, mert sok szerencsétlenséget hárítanak majd el imáikkal, és sok büntetést tartanak vissza. Ezért csodákat tesznek, amelyek nagyobb részt láthatatlanok lesznek, és csak Isten ismeri azokat, de ezért még valóságosak.

– Ma te is láthatatlan, de biztosan valóságos csodát tettél, nemde, Mester? – kérdi Tádé.

– Igen, testvérem.

– Jobb lett volna, ha látható lett volna – jegyzi meg Fülöp.

– Azt szeretted volna, ha fiúvá változtattam volna át a kisleányt? A csoda valójában az elhatározott dolgok megváltoztatása, egy jótékony rendetlenség, mert azáltal, hogy Isten meghallgatja az imát, megmutatja, hogy szereti az embert, vagy pedig meggyőzi őt létezéséről. De mivel Isten maga a rend, nem sérti meg túlzott módon a rendet. A gyermek leánynak született, és az is marad.

– Annyira lesújtott voltam ma reggel! – sóhajt fel Mária.

– Miért? Nem a tied volt a kisleány, akit nem szerettek – mondja Zsuzsanna. És hozzáteszi: – Én, amikor látok valami balsorsot egy gyermekben, azt mondom: „Jó, hogy nem az enyém! „

– Ne mondd azt Zsuzsanna! Az nem szeretetteljes. Én inkább mondhatnám, mert az én egyetlen anyaságom felülmúlja a természetes törvényeket. De nem mondom, hanem mindig arra gondolok: „Ha Isten nem akarta volna, hogy szűz legyek, talán velem történt volna ez, és én lennék ennek a szerencsétlennek az anyja.” És így irgalmas vagyok mindenkire... Mert azt mondom: „Az én gyermekem lehetett volna”, és mint anya, szeretném, ha minden gyermekem jó, egészséges, szeretett és szeretetreméltó lenne, mert ezt kívánják az anyák gyermekeik számára” – válaszol kedvesen Mária. És Jézus annyira tündöklök, mintha fénybe öltözött volna, amikor sugárzó szemmel tekint Anyjára.

(4-872)

Szeretnélek segíteni téged

A kerióti Júdás titokban kéri Máriát, hogy egy időre hozzá költözhessék, Názáretbe. Talán így megszabadulhat szörnyetegétől.

Mária közli kérését Jézussal:

– Fiam, azért jöttem, hogy róla beszéljek...

– Rosszat tett? Fájdalmat okozott neked?

– Nem. De fáj nekem, amikor látok valakit, aki nagyon meg van fertőzve... Szegény gyermek! Mennyire beteg a lelke!

– És te könnyörületet érzel iránta? Nem félsz többé tőle? Egy időben féltél...

– Fiam, könnyörületem még nagyobb, mint félelmem. És szeretnélek segíteni téged és őt abban, hogy lelke üdvözljön. Te mindent meg tudsz tenni, és nincs szükséged rám. De te mondod, hogy mindenkinek közre kell működnie Krisztussal a megváltásban... és ez a gyermek annyira rászorul a megváltásra !

– Mit kell tennem, amit még nem tettem meg érte?

– Te már nem tehetsz többet. De megengedheted, hogy én tegyek valamit. Kért engem, hogy engedjem őt házukban tartózkodni, mert úgy tűnik neki, hogy ott megszabadulhatna szörnyetegétől... Te fejedet rázod? Nem akarod? Megmondom neki...

– Nem, Mamám. Nem, hogy nem akarom. Azért rázom fejemet, mert tudom, hogy hasztalan. Júdás olyan, mint az, aki fuldoklik, de annak ellenére, hogy érzi fuldoklását, kevélyen visszautasítja a kötelet, amelyet feléje vetettek, hogy a partra húzzák. Hiányzik benne az akarat ahhoz, hogy kijöjjön a partra. Időnként, a megfulladástól való félelmében, keresi a segítséget, és kéri is, és igénybe veszi... de utána ismét felül kerekedik benne kevélyisége, és elengedi a segítő kezet, ellöki magától, önmaga akarja megmenteni magát... és mindig jobban elmerül az iszapos vízben, ami elnyeli. De nehogy azt mondja, hogy nem próbálkoztunk meg egy ellenszerrel, tegyük meg ezt is, szegény Anyám. Igen, szegény Anyám, aki a lelke iránti szeretetből kiteszed magadat annak a szenvedésnek, hogy közeledben legyen... az, akitől félsz.

– Nem, Jézus. Ne mondd ezt. Én egy szegény asszony vagyok, mert még alá vagyok vetve az ellenszenvnek. Korholj meg érte! Megérdemlem. Az irántad való szeretetből nem lenne szabad irtóznom senkitől sem Ó, ha visszaadhatnám neked Júdást, lelkileg meggyógyulva! Aki egy lelket ad neked, kincset ad. És aki kincset ad, az nem szegény. Fiam!... Megyek, megmondom Júdásnak, hogy te megengeded. Rendben van? Te azt mondtad: „Jön majd egy idő, amikor azt fogod mondani: „Milyen nehéz a Megváltó Anyjának lenni!” Egyszer már mondtam... Aglae miatt... De mit számít egyszer? Oly sok ember van! És te mindenkinek a Megváltója vagy. Fiam!... Fiam!... Amint karomban tartottam a kicsinyt, hogy hozzád vigyem áldásodért, engedd, hogy Júdást is karomban tartsam, hogy hozzád vigyem, áldásodat kérve.

– Anyám, anyám... ő nem érdemel meg téged!...

– Jézusom, amikor te haboztál Péternek adni Marciamot, azt mondtam neked, hogy ez segíteni fog rajta. Nem tagadhatod, hogy Péter megújult attól a pillanattól fogva... Engedd, hogy megtegyem Júdással!

– Legyen, amint akarod! És légy áldott, irántam és Júdás iránt érzett szeretetteljes szándékodért! Most imádkozzunk együtt, Mama! Oly édes veled imádkozni!...

(4. 876-879)

* * *

Júdás Máriánál tölt két hetet. Példaadóan segít a ház körüli munkákban és szépítgeti a virágoskertet.

Mária figyeli őt. Oly más, mint Fia, de nagyon különbözik attól a Júdástól is, akinek néha viharzik a lelke. Vizsgálhatja, elgondolkodik, odamegy hozzá. Megfogja a karját, és kedvesen megkérdezi tőle:

– Jobban vagy, Júdás? Lelkileg, akarom mondani.

– Ó, Anya! Sokkal jobban! Békét élvezek. Látod: kedvemet és örömeimet találok az egyszerű munkákban és a veled létben. Sose lenne szabad elhagynom ezt a békét, ezt az összeszedettséget. Itt... milyen távol van a világ ettől a háztól!... És Júdás végignézi a kerten, a virágokon, a házon... Befejezi: – De ha itt maradnék, itt sose lennék apostol. És én az akarok lenni....

– Hidd el, jobb neked egy igaz léleknek lenned, mint egy rossz apostolnak. Ha felfogod, hogy a világgal való érintkezés megzavar téged, ha felfogod, hogy az apostolokra halmozott dicséret és megtiszteltetés árt neked, mondd le róla, Júdás! Jobb neked egyszerű hívőnek lenned, aki hűséges Jézusomhoz, aki szent hívő, mint bűnös apostolnak.

Júdás elgondolkozva lehajtja fejét. Mária engedi, hogy elmélkedjék, és belép a házba, hogy dolgát végezze.

Júdás egy ideig állva marad, utána fel-alá jár a lugasban. Karját összefonja, fejét lehajtja. Gondolkozik, gondolkozik, beszél magában, és gesztikulál hozzá... Szavait nem lehet megérteni. De kézmozdulataiból ki lehet venni, hogy gondolatai nagyon ellenkeznek egymással. Úgy tűnik, mint aki könyörög, és aki visszaüt, vagy panaszkodik, vagy elátkoz valamit. Arc kifejezése hol kérdést árul el, hol félelmet, aggodalmat. Legrosszabb pillanataiban hirtelenül megáll az ösvény közepén, és úgy marad egy ideig, igazán démoni arckifejezéssel... Utána arcához emeli kezét, és elmenekül az olajfák közé, ahol Mária nem láthatja, és sír, kezébe rejtett arccal, míg végre megnyugszik, és ülve marad, hátával egy olajfának támaszkodva, mintegy elkábultan...

A két hét vége felé Júdás, Mária beleegyezésével; elfogadja a zsinagógafőnök és a város több vezetőjének meghívását egy beszélgetésre, amelyen jelen van Jézus két unokatestvére, Simon és József is. Először Júdás kiáll Jézus mellett, de utána mégis ellene nyilatkozik, és vállalkozik náluk a besúgó szerepére. Lásd részletesen: M 9,370-390.

(4-888)

A nőtanítványok vagyunk!

Jézus magával viszi a nőtanítványokat a Tízváros környékén tett körútjára. Egy kereskedő karavánjához csatlakoznak, aki tevéin helyet ad az asszonyok számára. Útközben megszállnak egy fogadóban, és Péter a kereskedővel beszélget:

– Csak nehogy esőre forduljon az idő! – mondja, nagyot sóhajtva. – A kereskedő megnyugtatja:

– Addig még van idő a holdhónap végéig, mielőtt beköszöntene a rossz idő. Esténként itt nedves a levegő. De holnap sütni fog a nap.

– Az asszonyok miatt, tudod? Nem miattam. Én halászember vagyok, és a vízben élek. És biztosítlak, hogy jobban szeretem a vizet, mint a hegyeket és a port.

Jézus az asszonyokkal és két unokatestvérével beszélget. Endori János és a Zelóta is Őt hallgatja. Timoneus és Hermaszteusz Mátéval endori János egyik könyvtekercsét olvassa, és a két izraelita elmagyarázza Hermaszteusznak a számára leghomályosabb bibliai részeket.

Marciam elragadtatva hallgatja őket, de arcocskáját már alvás fátyolozza. Mária, Alfeus felesége észreveszi ezt, és így szól:

– Az a gyerek fáradt. Gyere, kedves, mi is megyünk aludni. Gyere, Eliza, gyere, Szalómé. Az öregek és a gyerekek jobban érzik magukat az ágyban. És ti is mind jobban tennétek, ha lefeküdnétek. Fáradtak vagytok.

De az idős asszonyokon, meg Marcellán és Johannán, Kúza feleségén kívül senki sem mozdul.

Miután áldást kaptak, és elmentek, Máté ezt mormolja:

– Ki mondta volna, nem is olyan régen, ezekről az asszonyokról, hogy otthonuktól nagyon távol, szalmán kell majd aludniuk!

– Sohasem aludtam ilyen jól – állítja határozottan magdalai Mária. Márta is megerősíti ezt.

Péter azonban társának ad igazat:

– Máténak igaza van. És azt kérdem magamtól, bár nem értem, miért hozott titeket ide a Mester!

– Hát, mert a nőtanítványok vagyunk!

– Akkor, ha olyan helyre menne... ahol oroszlánok vannak, oda is elmennétek?

– Bizony el, Simon Péter! Még az is nagy, ha néhány lépést tehetünk! S Őmellette!

– Nos: valójában sok lépés ez. Főleg olyan nőknek, akik nincsenek ehhez szokva...

Az asszonyok azonban annyira tiltakoznak, hogy Péter behúzza a nyakát, és elhallgat.

Jakab, Alfeus fia, fejét fölemelve, olyan ragyogó mosolyt lát Jézus arcán, hogy megkérdi tőle:

– Megmondanád nekünk ennek az utazásnak igazi célját, így magunk között? Együtt az asszonyokkal, és... a fáradsághoz képest oly csekély eredménnyel?

– Te azt várnád el, hogy már most meglásd, ahol áthaladtunk, a szántóföldekbe temetett magvak termését?

– Én nem: Majd meglátom a tavasszal.

– Én is ezt mondom neked: Majd meglátod a maga idejében.

(4-1095)

Boszrában Jézus megmondja Szintikának, Anyja jelenlétében:

– Holnap elválunk egy időre. Arbela közelében ti asszonyok, endori Jánossal együtt a Galileai-tenger felé mentek, együtt, egészen Názáretig. De, hogy ne küldjelek egyedül egy annyira gyenge emberrel, elkísértetek titeket unokatestvéreimmel és Simon Péterrel. Amikor átmentek azon a területen, amelyet Heródes nevében Kúza gondol, Johanna ad kíséretet az út további részére. Akkor küldjétek vissza Alfeus fiait és Simon Pétert. Utána jövök én is, hamarosan. Egyelőre hallgass erről!

Miután Szintika nyugovóra tért, Jézus azt mondja Máriának:

– Anyám, te tudod... Rád bízom ezt a számomra legkedvesebb gyöngyöt. Amíg békét élvezünk, egymás között, Mama, tedd, hogy Jézusod felüdüljön kedveskedésben...

– Mennyi gyűlölet, Fiam!

– Mennyi szeretet!

– Mennyi keserűség, kedves Jézusom!

– Mennyi kedvesség!

– Mennyi meg nem értés, Gyermekem!

– Mennyi megértés, Mama!

– Ó, Kincsem, kedves Fiam!

– Mama! Isten öröme és az enyém! Mama!

Megcsókolják egymást, és utána egymáshoz közel állnak. Jézus átkarolva tartja Anyját, védőn és szeretettel, ő pedig fejét Fiának vállára hajtja, kezével kezét fogja. Boldogok... A világ oly távol van... eltemetve a szeretet és a hűség hullámában.

* * *

(4-1107)

Amikor elérkezik a búcsúzás napja, a kereskedő átrendezi a tevék rakományát, és az utolsó húsz mérföldet mindnyájan az ügető tevék hátán teszik meg. Csak úgy lobog és csillog a napfényben magdalai Mária aranyló, vörös haja, a Szűzanya halványabb, szőke haja. Johanna, Szintika, Márta, Marcella, Zsuzsanna és Sára sötét vagy kellemesen fekete feje kékes vagy bronzsínű árnylatot kap, Elíza, Szalomé és Mária, Alfeus özvegyének ősz haja viszont olyan, mintha ezüstporral volna behintve.

Miután elbúcsúznak a kereskedőtől, gyalog indulnak tovább. Elérkezik a nőktől való elbúcsúzás ideje is. Marciam egy súlyos zacskót ad át Jézusnak, amit a kereskedőtől kapott, azzal az utasítással, hogy most adja át Jézusnak. A zacskóban pénz és drágakövek vannak. Péter megkérdezi Jézustól:

– Most mit csinálsz vele?

– Eladom a szegények számára. Majd fölnez, és rámosolyog a nőkre.

– De hol találsz itt ékszerkereskedőt, aki megveszi tőled ezt a holmit?

– Hol? Itt! Johanna, Márta és Mária, megveszitek a kincsemet?

A három nő, nem is tanácskozva, hévvel kijelenti:

– Igen. – De Mária hozzáteszi: – Itt kevés pénz van nálunk.

– Majd ideadjátok Magdalában, az új holdhónapban.

– Mennyit akarsz, Uram?

– Magamnak semmit. Szegényeim számára sokat.

– Add ide! Sokat fogsz kapni – mondja Magdolna.

Jézus csak a pénzt tartja meg. Fönláll. Megcsókolja Édesanyját, nagynénjét, unokatestvéreit, Pétert, endori Jánost és Marciamot. A nőket megáldja, és elbocsátja őket. Azok pedig elindulnak, de újra meg újra hátranéznek, amíg egy útkanyar el nem takarja őket.

(4-1118)

Biztonságban leszünk

Jézus Názáretbe megy Mannaennel, aki felajánlja szolgálatait. Jézus így szól hozzá:

– Mannaen, kérek tőled valamit. Ne velem, hanem az asszonyokkal menj Jeruzsálem felé. Én az apostolokkal ismeretlen úton megyek majd, nekem nem okozhatnak bajt. De ők asszonyok, és védtelenek, és aki őket kíséri, szelíd természetű, aki megtanulta, hogy ha megütik, másik orcáját nyújtsa nekik. A te jelenléted biztos védelem lesz számukra. Megértem, hogy ez áldozat számodra. De Júdeában együtt leszünk. Ne tagadd meg ezt tőlem, barátom!

– Uram, minden kívánságod törvény, szolgálád számára. A te Anyád és a nőtanítványok szolgálatára állok ettől a pillanattól, egészen addig, amíg te akarsz.

– Köszönöm! Ezt az engedelmességedet is feljegyzik az égben...

Amikor Názáretben Jézus bemutatja Mannaent Máriának, mint kísérőjét a jeruzsálemi úton, Mária megkérdezi:

– Te nem jössz velünk, Fiam?

– Anyám, más helyeken kell hirdetnem a jó hírt. Látjuk majd egymást Betániában.

– Legyen meg most és mindig a te akaratod! Köszönöm, Mannaen. Te: emberi angyal, őrzőink: az ég angyalai, és mi biztonságban leszünk, mintha csak a Szentek Szentjében lennénk. – És barátsága jeléül kezét nyújtja Mannaennek. És a lovag, aki pompában nevelkedett fel, térdet hajtvá csókolja meg a neki nyújtott bájos kezét...

A názáreti ház kertjében Jézus a nőtanítványoknak, apostoloknak, Marciának, a pásztor tanítványoknak, és más tanítványoknak, összesen kb. negyven jelenlevőnek elmondja Mária szüzi fogadásának történetét. (M 10,422-427)

Jézus még csak félúton van Jeruzsálem felé, amikor Mária Magdolna eléje megy azzal a hírral, hogy el akarják fogni, térjen vissza Názáretbe. Jézus hallgat rá, s már visszatérőben van, amikor az úton feltűnik egy kocsi, és Péter felismeri, hogy az Johannáé, s az asszonyokat szállítja. Izsák, a pásztor is az asszonyokkal utazik, s amikor Jézus megállítja a kocsit, s ő kitekint, felkiált:

A Mester! Anya, örvendj! Itt van!

Marciam és Izsák sietnek a Mesterhez. Mannaen is leugrik lováról.

– Még itt vagy, Mannaen?

– Hűségesen a megbízatáshoz. És most még inkább, mint bármikor, mert az asszonyok félnek... De... Engedelmeskedtünk neked, mert engedelmeskedni kell, de hidd el, semmi ok sincs az aggodalomra. Biztosan tudom, hogy Pilátus rendbeszedte a nyugtalankodókat, kijelentve, hogy aki lázadást szít ezekben a napokban, az ünnep alatt, azt szigorúan megbünteti. Azt hiszem, Pilátus felesége, és főleg feleségének barátnői befolyásolták e tekintetben. Az udvarban mi mindent tudunk, és semmit. De eleget tudunk... – és Mannaen átengedi helyét Máriának, aki leszállt a kocsiból, és egész testében remeg, és megrendült.

Megcsókolják egymást, miközben a nőtanítványok mind kifejezik tiszteletüket a Mester iránt. Lázár nővérei nincsenek köztük. Mária mormolja:

– Mennyi szomorúság az óta az este óta! Fiam, mennyire gyűlöl téged mindenki! – és könnyek peregnek le arcán, amelyen meglátszik, hogy sokat sírt ezekben a napokban.

– De látod, hogy az Atya gondokat viseli. Azért ne sírj! Én bátran szembenézek az egész világ gyűlöletével. De lesújít, ha egyetlen könnyedet látom. Fel a fejjel, szent Anya! – és egyik karjával átkarolva tartja őt, miközben a nőtanítványokhoz fordul, hogy üdvözölje őket, és Johannához külön is szól néhány szót. Johanna elkísérte Máriát, amikor az hazafelé indult.

Ó, Mester! Nem fáradtságos Anyáddal lenni! Magdolnát Betániában tartotta testvérének szenvedése. Ezért jöttem én. A gyermekeket a palotaőr feleségére bízom, aki jóságos és

anyai. De Kúza is mondta, hogy felesleges elmennünk. A kormányzó fenyegetése még Heródiás karmait is letörte. A negyedes fejedelem remeg a félelemtől, s csak egyre gondol, hogy örködjék Heródiás felett, nehogy az tönkretegye őt Róma szemében. János halála sok dolgot tönkretett Heródiást illetően. És Heródes nagyon is jól érzi, hogy a nép lázadzik ellene János megölése miatt. A róka megérzi, hogy a legrosszabb büntetés lenne, ha elvesztené Róma védelmét. A nép azonnal fellázadna. Azért, ne kételkedj! Ő semmit sem mer tenni saját kezdeményezéséből!

– Akkor forduljunk vissza Jeruzsálem felé! Nyugodtan mehettek. Gyerünk! Az asszonyok szálljanak fel a kocsira, és velük Máté is, aki fáradt. Betelben megpihenünk. Menjünk!

Az asszonyok engedelmeskednek. Fölszáll velük Máté és Bertalan. A többiek gyalog mennek a kocsi után, Mannaennel, Izsákkal és Marciammal együtt. Jézus megkérdezi Mannaentől:

- Érkezett Betániába egy asszony?
- Nem, Uram. De mi három napja jöttünk el onnan. Ki az?
- Egy nőtanítvány. Elízának adom, mert fiatal, egyedülálló és nincs semmije sem.
- Elíza Johanna palotájában van. Jönni akart. De nagyon meg van hűlve. Nagyon kívánt látni téged. Ezt mondta: „Hát nem értitek meg, hogy békémet jelenti, ha Őt látom?”
- Örömet szerzek neki ezzel a fiatal teremtéssel. (Róla lesz szó a következő fejezetben.)

(5-403)

Szolgáalom az Üdvözítőt

Jézus, Jeruzsálem felé menet az úton egy haldokló nőt talál, és meggyógyítja. Neve Anasztázika. Férje egy másik nő kedvéért elűzte magától, és bélpoklosnak mondta, pedig tudta, hogy nem az. Jézus elhatározza, hogy Elízára bízza. A Getszemáni felé menve, Anasztázika megkérdezi Marciamtól:

– Alig várom az órát, hogy megismerjem Máriát. Hidd el, nem voltam ennyire felindulva, amikor a menyegzőre mentem, vagy amikor leprásnak nyilvánítottak. Hogyan üdvözöljem?

Marciam kedves mosollyal, de ugyanakkor komolyan mondja:

– Ó, az ő igazi nevén szólítsd! Mama!

– De én nem ismerem őt! Nem túlságosan bizalmas ez? Elvégre is, ki vagyok én őhöz hasonlóan?

– Az, aki én voltam tavaly. Sőt, sokkal több vagy nálam. Én csak egy szegény, piszkos, félénk és durva, árva gyermek voltam. Mégis ő mindig fiának szólított, az első pillanattól kezdve, és igazi anyámmá vált... Mária a szerencsétlenek számára a kedvesség és a béke...

– És én is rászorulok a kedvességre és a békére... – sóhajt fel a nő.

– És hamarosan részed lesz benne.

– És ott lesz Eliza is? De mit mondjak neki? Mit mondanak majd nekem?

– Nem tudom, hogy Eliza ott van-e. Beteg volt.

– Ó, csak nem fog meghalni?! Akkor ki fogadna el leányának?

– Ne félj! Ő azt mondta: „Lesz anyád és otthonod”. És így lesz.....

Amikor odaérnek a Getszemániban levő házhoz, Mária kijön a házból, rokonával, Szalóméval, Porfireával és Bertalan, valamint Fülöp feleségével. Jézus messziről üdvözli őt, és odamegy Anasztázikához, megfogja kezénél, és úgy vezeti őt Anyja felé.

– Íme, Anyám. Ő ennek a húsvétnek a virága. Csak egy ebben az évben. De kedves lesz számodra, mert én vezetem őt hozzád.

A nő letérdel.

Mária föléje hajol, és felemeli őt, mondván:

– A leányok a mamájuk szívében vannak, nem lábánál. Jöjj, leányom! Ismerjük meg egymást arcunkról, amint lelkünk már ismeri egymást. Íme a jelenlevő nővérek. A többiek később jönnek ide. Kedves család ez, amelynek tagjai szeretik egymást, és teljesen Isten dicsőségére szentelik magukat.

A nőtanítványok is megcsókolják, és szeretettel nézik.

Másnap az asszonyok megbeszélik teendőiket. Anasztázika még nem eléggé jártas ezekben, s azért talajt veszítve, kissé távolabb áll tőlük, gondolataiba merülve. Mária, aki Marciammal beszélgetett, látja őt, hozzá megy, s egyik karjával átöleli a derekát.

– Egy kicsit egyedül érzed magadat, leányom? De ma jobban fog menni. Látod, Fiam szétküldi az apostolokat a nőtanítványok házához, hogy összegyűjtsék őket délutánra Johanna házában. Biztosan beszélni akar hozzánk, főleg hozzánk, nőkhöz, és előzőleg biztosan egy anyát ad neked. Jót, tudod? Ismerem őt abból az időből, amikor a Templomban voltam. Már akkortól kezdve anyja volt a legkisebbeknek a szüzek között. És megérti majd szívedet, mert ő is sokat sírt. Fiam tavaly meggyógyította őt halálos búskomorságából, ami erőt vett rajta két fiának halála után. Ezeket azért mondom el neked, hogy tudd, ki az, aki ezentúl szeretni fog téged, s akit te is szeretni fogsz. De, amint tavaly Péternek mondtam, amikor fiává fogadta Marciamot, most neked is azt mondom: „Ez az érzélem ne tegye lanyhává szívedet, akarodat illetőleg, hogy Jézust szolgálj.” Ha ez történe, Isten ajándéka veszélyesebb lenne számodra a lepránál, mert kioltaná benned a jóakaratot, amely révén, egy napon birtokolhatod majd az Országot.

– Ne félj, Anya! Amennyire rajtam áll, ebből az érzelemből lángot gyújtok, hogy mind buzgóbban szolgáljam az Üdvözítőt. Nem lesz az teher számomra, sem Eliza számára, hanem inkább együtt, szent vetélkedéssel arra törekszünk majd, hogy segítsük az Urat az Ő útján.

(5-453)

* * *

Johanna palotájában találkozik Anasztázika Elízával. Anasztázika szomorkodik, hogy nem szűzként szolgálhatja az Urat. Jézus megjegyzi:

– Minden életállapot jó, ha az Urat szolgálják abban. A jövő Egyházában lesznek szüzek és matrónák. Mindnyájan elősegítik Isten Országának diadalát a világban, és paptestvéreik munkáját. Betszúri Eliza, jöjj ide! Vigasztald meg ezt a még szinte leányt. – És Anasztázika kezét Eliza kezébe teszi. Megfigyeli, miként simogatja őt Eliza, és a másik miként engedi át magát anyai ölelésének. Utána megkérdezi:

– Eliza, ismered az ő történetét?

– Igen, Uram. És nagyon fáj nekem. Szegény, fészek nélküli galamb.

– Eliza, szereted ezt a nővért?

– Szeretem-e? Nagyon! De nem nővérként. Ő leányom lehetne. És most, hogy karjaim között tartom, úgy tűnik számomra, hogy ismét a boldog anya vagyok, mint a múltban. Kire bízod ezt a kedves gazellát?

– Terád, Eliza.

– Rám? – Az asszony csodálkozva, hitetlenkedve néz Jézusra.

– Rád. Nem akarod?

– Ó, Uram! Uram! Uram!... Eliza térdre ereszkedik Jézus előtt, és nem tudja, mit mondjon, hogyan fejezze ki örömét.

– Kelj fel, és légy neki szentül anyja, és ő legyen neked szentül leányod, és mindketten haladjatok előre az Úr útján.

(5-480)

Lelkét akarom eljegyezni

Jézus a bárkával Kafarnaumból Magdalába megy. Vele van Mária Magdolna is, aki már megtért, valamint Jézus Anyja és az apostolok is. Péter feleségének, Porfíreának jóságáról beszélnek, valamint Szalóméről és Bertalan, valamint Fülöp feleségéről. Fülöp megjegyzi:

– Ha leányaim nem lennének még olyan fiatalok, és ha feleségem nem törődne velük, hanem hagyná csatangolni őket, ők is követnének téged, Mester.

– Követnek engem lelkükkel. És ugyanígy szent szeretetükkel. Ide figyelj, Fülöp! A te nagyobbik leányodat el akarják jegyezni, nemde?

– Igen, Mester. Egy méltó házasság lesz, és egy jó jegyes. Nemde, Bertalan?

– Igen. Biztosítalak erről, mert ismerem a családot. Nem tudtam elfogadni a megtiszteltetést, hogy én közvetítem a házasságot, de szívesen megtettem volna, ha nem lettem volna lekötve a Mester mellett. Nyugodtan mondhatom, hogy szent család lesz.

– De a leány kért engem, hogy mondjam meg neked, ne tégy semmit ezt illetőleg!

– Nem tetszik neki a jegyes? Téved. De a fiatalok bolondok. Remélem, meggyőződik majd erről. Semmi ok sincs arra, hogy visszautasítsa a legjobb jegyest. Hacsak nem... Nem, az nem lehetséges! – mondja Fülöp.

– Hacsak nem?... fejezd be, Fülöp! – ösztökéli Jézus.

– Hacsak nem szeret valaki mást. De ez lehetetlen! Sose megy ki a házból, és otthon nagyon visszavonultan él. Lehetetlen!

– Fülöp, vannak szeretők, akik behatolnak még a legjobban bezárt házakba is. Ezek tudnak beszélni azokkal, akiket szeretnek, minden akadály és felügyelet ellenére is. Ezek lerombolnak minden akadályt a legjobban őrzött özvegyek vagy fiatalok esetében is, és elveszik azokat, akiket akarnak. És vannak olyan szeretők is, akiket nem lehet visszautasítani. Mert akaratuknak nem lehet ellenállni. Csábításukkal legyőznek minden ellenállást, még az ördögét is. A te lányod ezek egyikét szereti. A leghatalmasabbat.

– De kit? Heródes egyik udvari emberét?

– Az nem hatalmas!

– Egyvalakit... a kormányzó házából, egy római nemes? Azt semmi áron sem engedem meg! Izrael tiszta vére nem fog tisztátalan vérrel érintkezni! Inkább megölöm leányomat! Ne mosolyogj, Mester! Én szenvedek!

– Azért, mert olyan vagy, mint egy megriadt ló. Sötétet látsz ott, ahol csak fény van. De légy nyugodt! Még a kormányzó is csak egy szolga, és szolgák az ő nemes barátai, és szolga a császár is.

– De te tréfálsz, Mester! Meg akartál ijeszteni. Senki se nagyobb a császárnál, és nincs nála nagyobb úr.

– Itt vagyok én, Fülöp.

– Te? Te akarod feleségül venni leányomat?

– Nem. Az ő lelkét akarom eljegyezni. Én vagyok a szerető, aki behatol a legjobban elzárt házakba és a még inkább elzárt szívekbe, amelyeket hét kulccsal zártak be. Én vagyok az, aki tudok beszélni minden akadályon és felügyeleten áthatolva. Én vagyok, aki lerombolok minden akadályt, és magamhoz veszem azt, akit akarok: a tisztákat és a bűnösöket, a szüzeket és az özvegyeket, a bűntől szabadokat és a bűnök rabszolgáit. És mindnyájuknak egyetlen és új lelket adok, amely újjászületett, megszépült és örökké ifjú. Ők az én jegyeseim. És senki sem tudja megtagadni tőlem kedves zsákmányaimat. Sem az atya, sem az anya, sem a gyermekek, sőt még a Sátán sem. Akár egy olyan leány lelkéhez beszélek, mint amilyen a te leányod, akár egy bűnben elmerültéhez, akit a Sátán hét láncsal tart fogva, az a lélek hozzám jön. És semmi és senki sem tudja többé elszakítani tőlem. A világ vagyona, hatalma vagy

öröme sem tesz oly tökéletesen boldoggá, mint amilyenek azok, akik eljegyzik magukat az én szegénységemmel, az én lemondásommal. Meg vannak fosztva minden szegényes jótól, és újra fel vannak öltöztetve minden égi jóba. Boldogok és nyugodtak, mert Istenéi, egyedül Istenéi. Ők a föld és az ég urai. Az első, mert uralkodnak fölötté, a másodiké, mert meghódítják.

– De a mi Törvényünk sehol sem mondja ezt! – kiált fel Bertalan.

– Vetkőzzél ki a régi emberből, Bertalan! Amikor először láttalak téged, azzal üdvözöltelek, hogy tökéletes izraelitának mondtalak, akiben nincsen csalárdság. De most Krisztusé vagy, nem Izraelé. Légy az, minden csalárdság és minden kötelék nélkül! Öltözz fel ebbe az új felfogásmódba! Különben nem tudod majd felfogni a megváltásnak mindazt a szépségét, amelyet az egész emberiség számára hoztam, mert ezért jöttem.

Fülöp közbeszól:

– És azt mondod, hogy te meghívtad az én leányomat? És mit fog most csinálni? Én biztosan nem szegülök ellen neked. De tudni akarom azért is, hogy segítsek neki abban, ami hivatása...

– Hogy a szüzi szeretet liliomait Krisztus kertjébe vigye. Oly sokan lesznek ilyenek a jövő századokban!... Oly sokan!... Illatos virágok, amelyek ellensúlyozzák a bűn fertőit. Imádkozó lelkek, akik ellensúlyozzák az istentelenek káromlásait. Segítik az egész szerencsétlen emberiséget, és Istennek öröme telik bennük.

(4-706)

* * *

Johanna házában vannak az apostolok a nótanítványokkal és Máriával együtt. Ott van Jairus leánya és Annalia is, akik szüzességet fogadtak. Fülöp felesége felkiált, amikor meglátja Jézust, aki az imént érkezett:

– Ah, Uram! Aki elveszel, és aki adsz!... De ugyanúgy áldott légy!

– Kiről beszélsz, asszony? – kérdezi Fülöp.

– Most meg fogod tudni... Mily fájdalom, és mily dicsőség, Uram: Te megcsonkítasz és megkoronázol engem!

Fülöp, aki Jézus közelében van, megkérdezi:

– Mit mondasz? Kiről beszélsz? Te feleségem vagy, és ami veled történik, engem is érint...

– Ó, meg fogod tudni, Fülöp! Menj, menj a Mesterrel!

Jézus elbeszélget a többi asszonnyal, akik messze vidékről jöttek össze, hogy Jézust hallhassák. Mária Fia mellett áll. Fülöp most őt kérdezi meg:

– Anya, feleségem szokatlan módon beszélt!... Mi történt? Mert azt lehetne mondani, hogy feleségem ugyanakkor megcsonkítva és megkoronázva érzi magát.

Mária kedvesen mosolyog, miközben nézi őt. Bizalmasan megfogja kezét, és megkérdezi:

– Képes lennél Jézusomnak adni a számodra legkedvesebb dolgot? Igazában véve, meg kellene ezt tenned... mert Ő az eget adja neked és az utat, hogy eljuss oda.

– Minden bizonnyal, Anya, ha tudnám... és főleg, ha boldoggá tenném Őt ezzel.

– Azzá teszed, Fülöp. Másik leányod is az Úrnak szenteli magát. Az imént mondta ezt nekem és anyjának, sok nótanítvány jelenlétében...

– Te !? Te !? – kérdi Fülöp, elképedve, ujjával a gyengéd leányra mutatva, aki Máriához simul, mintha védelmét keresné. Az apostol nehezen tudja lenyelni azt a második csapást, amely mindörökre megfosztja őt reményétől, hogy unokái lesznek. Letörli izzadságát, amelyet a hirtelen hír váltott ki belőle... Megfordul, s végignézi a körülötte levő arcokon. Küzd... Szenved.

A leány nyögve kér:

– Atyám... bocsánatodat... áldásodat... – és lábához csúszik.

Fülöp gépiesen megsimogatja barna haját, s torkát reszeli, amely összeszorult. Végül megszólal:

– Azoknak a gyermekeknek bocsánatnak meg, akik vétkeztek... Te nem vétkeztél, amikor a Mesternek szentelted magadat... és... és... és a te szegény atyád nem tehet mást, mint hogy azt mondja... mint hogy azt mondja: „légy áldott!”... Ah, lányom! Lányom!... Milyen kellemes és félelmetes az Isten akarata! – lehajol, felemeli, átkarolja, megcsókolja homlokán, haján, sírva... és utána, még mindig karjaiban tartva, Jézus felé. megy, és azt mondja neki:

– Íme! Én nemzettem őt, de te vagy az Istene... A te jogod több az enyémnél...

Köszönöm!... Köszönöm, Uram... az örömet, hogy... – nem tudja tovább folytatni. Térdre esik Jézus lábánál, lehajol, hogy megcsókolja lábát, nyögve:

– Soha, soha se lesznek unokáim!... Az én álmom!... Öregségem mosolya!... Bocsásd meg ezt a sírást, Uram... Egy szegény ember vagyok...

– Kelj fel, barátom! És örvendj annak, hogy az angyali virágagy első virágait adod. Jöjj! Jöjj ide, közém és anyám közé. Halljuk tőle, hogyan történt a dolog, mert biztosítalak arról, hogy részemről nem vagyok ludas benne, se nem az én érdemem.

Mária megmagyarázza:

– Én is keveset tudok csak. Mi, asszonyok beszélgettünk egymás között, és, mint gyakran megtörténik, kérdezősködtek szüzességi fogadalmam felől. Megkérdezték azt is, hogyan lesznek a jövőben a szüzek, mi lesz a feladatuk, milyen dicsőségben részesülnek szerintem. Válaszoltam nekik, ahogy tudtam... Jövőjüket illetőleg előre láttam, hogy életüket imában és az én Jézusom megvigasztalásában töltik, hogy enyhítsék szenvedését, amelyet a világ okoz neki. Azt mondtam: „A szüzek lesznek azok, akik fenntartják az apostolokat, akik megmossák a piszkos világot, tisztaságukba öltöztetve azt, illatossá teszik, angyalok lesznek, akik dicsérő énekükkel elfödik a káromlásokat. És Jézust ez boldoggá teszi, és kegyelmet ad a világnak, és irgalmaz neki, ezekért a bárányokért, akik szét vannak szórva a farkasok között...” és más egyebeket is mondtam. Akkor kért Jáirus leánya: „Adj nekem egy nevet, Anya, szüzi jövőm számára, mert én nem engedhetem meg, hogy egy férfi örvendjen a testnek, amelyet Jézus élesztett újra. Ez a testem egyedül az övé lesz, egészen addig, amíg a síré nem lesz, a lélek pedig az égé.” És Annalia azt mondta: „Én is úgy éreztem, hogy így kell tennem. És ma boldogabb vagyok a fecskénél, mert minden köteléktől megszabadultam.” Akkor történt, hogy leányod, Fülöp, azt mondta: „Én is olyan leszek, mint ti! Szűz mindörökké!” Az anya, aki íme jön, figyelmeztette őt, hogy ily nagy elhatározást nem lehet így tenni. De ő nem változtatta meg véleményét. Megkérdezték tőle, hogy régen gondol-e már erre. „Nem” – válaszolta. Arra a kérdésre, hogy miként jutottál erre az elhatározásra, azt mondta: „Nem tudom. Mint egy fényes nyíl érte a szívemet, és megértettem, mennyire szeretem Jézust.”

Fülöp felesége megkérdezi férjét:

– Hallottad?

– Igen, asszony. A test nyög... pedig dalolnia kellene, mert ez megdicsőíti. A mi nehézkes testünk két angyalnak adott életet. Ne sírj, asszony! Te mondtad az előbb: Ő megkoronázott téged... A királynő nem sír, amikor megkoronázzák..

De Fülöp is sír, és sírnak sokan a férfiak és az asszonyok között, akik körülveszik őket.

Lányod Istené!

Előzőleg (22-27 old.) láttuk, hogy Annalia, akit Jézus meggyógyított halálos betegségéből, hálából lemondott a házasságról, és szüzességet fogadott.

Húsvét előtt Jézus Jeruzsálemben, az Ofelnek nevezett városrészben jár, amikor egy ház félig nyitott ajtaján kiugrik Annalia, teljes ünnepi díszben. Hódolattal köszönti a Mestert, és ezt mondja:

– Engedélyt kaptam anyámtól, hogy estig veled maradhatok, Uram.

– Nem veszi majd zokon Sámuel? (Volt jegyese)

– Az én életemben többé nincs Sámuel, Uram. És legyen érte hála a Fölséges Úrnak. Csak azt engedje meg, hogy téged el ne hagyjon úgy, ó Istenem, ahogyan engem elhagyott.

Hősiesen mosolyog, tiszta szemében azonban könny csillan meg.

Jézus erősen ránéz, és – mintegy válaszként – ezt mondja:

– Csatlakozz a nőtanítványokhoz! – és folytatja útját.

De Annalia idős anyja – akit a fájdalom inkább öreggé tett, mint életkora – szintén odalép hozzá, teljesen meghajolva, hódolattal, de leverten üdvözölve Őt, és azt mondja:

– Békesség neked, Mester! Mikor beszélhetnék veled? Nagy bánatom van!...

– Máris, asszony. – S a vele levőkhöz fordulva, megparancsolja: – Maradjatok itt kinn! Én rövid időre bemegyek ebbe a házba – és elindul az asszony után.

Annalia azonban kiszól a nőtanítványok csoportjából, csak ennyit mondva:

– Mester! – de ebben minden benne van. És amikor kimondja, összekulcsolja kezét, mintha esedezne.

– Ne félj! Légy nyugodt! Ügyed az én kezemben van és ugyanígy titkod is – nyugtatja meg őt Jézus. Majd gyorsan belép a félig nyitott ajtón.

Kinn az esetről beszélgetnek, és a férfiak és nők kíváncsisága egymással versenyez abban, hogy megtudjanak valamit...

Benn hallgatás és sírás. Jézus hallgat. Hátával az ajtónak támaszkodva – amelyet Ő maga zárt be, belépése után – mellén összefont karral hallgatja a leány anyját, aki sírva beszél el neki a vőlegény állhatatlanságát, aki egy kitalált ürüggyel teljesen megszabadította magát a köteléktől...

– Így aztán Annalia olyan, mint egy elbocsátott asszony, és nem megy férjhez soha, mert kijelentette, hogy te nem helyesled, ha valaki férjhez megy elbocsátása után. Pedig nem így áll a dolog. Ő még lány! Ő nem adja el magát más férfinak, hiszen még egyetlen férfi sem volt. A vőlegény pedig kegyetlenséggel vétkezik. Még többel is. Mert neki támadt kedve mással való házasságra, és mégis a lányom tűnik vétkesnek, és a világ ki fogja csúfolni.

Intézkedj, Uram, mert ez miattad történik!

– Miattam, asszony? Én miben vétkeztem?

– Ó, te nem vétkeztél! De ő azt mondja, hogy Annalia téged szeret. Tegnap este Sámuel eljött ide, Annalia pedig nálad volt. Dühbe gurult, és megesküdt, hogy már nem akarja feleségül venni. Annalia pedig, aki akkor érkezett haza, így felelt: „Helyesen teszed. Csak az bánt, hogy az igazságot hazugságba és rágalomba öltöztetted. Te is tudod, hogy Jézust csak a lelkünkkel szeretjük. De a te lelked már megromlott, és elhagyja a Világosságot a testért, én viszont a testet hagyom el a Világosságért. Többé nem lehetnénk tehát egy gondolat, ahogy a házastársaknak kell lenniük. Menj hát, és Isten örködjék fölötted!” Egyetlen könnye sem volt, érted? Semmi, amivel meghatotta volna a férfi szívét. Reményeim szertefoszlottak!

Annalia... bizonyára könnyelműségéből, saját vesztét okozza. Hívd be, Uram! Beszélj vele!

Térítsd észre! Keresd fel Sámuel! A rokonánál, Ábrahámnál van, a fügefás kút utáni harmadik házban. Segíts nekem! De övele beszélj előbb, azonnal!...

– Beszélni beszélek. Neked azonban hálát kellene adnod Istennek, aki szétbontott egy olyan emberi köteléket, amely – világos – semmi jóval sem biztatott. Az az ember állhatatlan, és igazságtalan Isten és asszonya iránt...

– Igen, de kegyetlen dolog, hogy a világ Annaliát gondolja vétkesnek, téged gondol vétkesnek, csak azért, mert nőtanítványod.

– A világ vádol, s utána felejt. A mennyország azonban örök. Leányod a mennyország virága lesz.

– Akkor miért tartottad életben? Lett volna virág úgy, hogy ne kapta volna meg a rágalmak megkövezését. Te, aki Isten vagy, hívd be, térítsd észre, és azután tedd, hogy Sámuel meggondolja magát...

– Jusson eszedbe, asszony, hogy még Isten sem nyomhatja el az ember akaratát és szabadságát. Nekik, Sámuelnek és leányodnak, jogukban áll, hogy azt tegyék, amit jónak éreznek a maguk számára. Főleg Annaliának van ehhez joga...

– De miért?

– Mert Isten őt Sámuelnél is jobban szereti. Mert ő inkább Istent szereti, mint Sámuel. Leányod Istené!

– Nem. Ilyen nincs Izraelben. A nőnek férjhez kell mennie... Ő az én lányom... Házassága békével töltene el jövődő napjaimban...

– Lányod már egy éve a sírban volna, ha én meg nem gyógyítottam volna. Számodra ki vagyok én?

– A Mester és Isten.

– És mint Isten és Mester mondom, hogy a Fölséges Úrnak mindenki másnál több joga van gyermekeihez, és sok minden megváltozóban van a vallásban. Mostantól fogva lehetséges lesz a szüzeknek, hogy azok maradjanak örökre, Isten iránti szeretetből. Ne sírj, anya! Hagyd a házadat, és jöjj velünk, ma! Gyere! Kinn van Édesanyám és más hős anyák, akik gyermekeiket az Úrnak adták. Csatlakozz hozzájuk!

– Beszélj Annaliával... Próbáld meg, Uram! – nyögi az asszony zokogva.

– Rendben van. Úgy teszek, ahogy akarod – mondja Jézus. Kinyitja az ajtót, és kiszól:

– Anyám, gyere be Annaliával!

A két szólított gyorsan odamegy. Bemegy.

– Leány, édesanyád azt akarja, mondjam meg neked, hogy gondolkozz még! Azt akarja, beszéljek Sámuellel. Mit tegyék? Mit válaszolsz nekem?

– Csak beszélj Sámuellel. Sőt, én is könyörgök, tedd meg! De csak azért, mivel szeretném, hogy téged hallva igaz emberré váljék. Ami engem illet, te tudod. Kérlek, add meg anyámnak a legőszintébb választ!...

– Hallod, asszony?

– Tehát mi a válasz? – kérdi megtört hangon az öregasszony, aki lánya első szavai hallatára azt hitte, magába szállt, de utána megértette, hogy nem így van.

– A válasz az, hogy lányod egy év óta Istené, és fogadalma egész életére szól.

– Ó, jaj nekem! Van-e nálam szerencsétlenebb anya? !

Mária elengedi a leány kezét, hogy karjával átölelje az asszonyt. Szelíden beszél hozzá:

– Ne vétkezz se gondolataiddal, se nyelveddel! Nem szerencsétlenség az, ha Istennek adunk egy gyermeket, hanem igen nagy dicsőség. Nekem azt mondtad egy napon, hogy fáj neked, amiért csak egy lányod van, te ugyanis fiúgyermeket szeretnél volna, aki szent az Úrnak. Nem fiúgyermeked van, hanem egy angyalod, egy angyal, aki megelőzi a Szabadítót diadalában. És még szerencsétlenségnek mondod magadat? Az én anyám engem önként szentelt az Úrnak, már akkor, amikor először hallotta meg méhében első szívdobbanásomat, akit később öregségében fogant. És csak három évig voltam az övé. Én is csak a szívemben őrizgettem az emlékét. És mégis, halálakor az jelentette békéjét, hogy engem az Úrnak adott... Nosza, gyere a Templomba, és énekelj dicséretet annak, aki téged annyira szeretett, hogy leányodat

jegyeséül választotta. Legyen szívedben igazi bölcsesség! Igazi bölcsesség az, ha nem szabunk határt az Úr iránti nagylelkűségünknek.

Az asszony már nem sír. Hallgatja... Majd elszánja magát. Veszi köpenyét, és beleburkolózik. De leánya előtt elhaladva, így sóhajt fel:

– Előbb a betegség, azután az Úr... Ah, inkább ne lettél volna!...

– Ne, mama! Ne beszélj így! Soha sem voltam annyira a tiéd, mint most. Te és Isten. Isten és te. Csak ti, a halálig... – s gyöngéden átöleli, és így kérleli: – Egy áldást, anyám! Egy áldást... mert sokat szenvedtem, amiért fájdalmat kellett okoznom neked. De Isten engem így akart...

Sírva csókolják meg egymást. Majd kimennek, Jézus és Mária után. Bezárják a házat, és a nőtanítványokhoz csatlakoznak...

(5-455)

Veronika jelentkezését és nőtanítványként való működését lásd: Jgb 3,235-245. oldalán.

A Sátán és a nő

Egy ördögűzés után az apostolok arról beszélgetnek, hogy miért szállja meg az ördög az embereket. Jézus kijelenti, hogy háromféle út vezet a megszálláshoz, az érzékiség, a kapzsiság és a kevélység. A három út közül az első sose hiányzik. Az ördögtől való megszabaduláshoz pedig mindig szükséges, hogy valaki meg akarjon szabadulni tőle. Az akaraton múlik minden.

Máté felteszi a kérdést:

– Mester, miért látjuk, hogy sok asszonyt megszáll az érzékiség ördöge?

– Azért, Máté, mert a nő nem azonos a férfivel kialakulásában és az eredeti bűn hatását illetően. A férfi többféle, többé-kevésbé jó célra vágyakozik. A nő csak egyre: a szeretetre. A férfi alkata más. A nő érzékenyebb, mint a férfi, mert rendeltetése, hogy szüljön. Tudod, hogy minden tökéletesség növeli az érzékenységet. Akinek tökéletes a hallása, meghallja azt, amit más füle nem vesz észre, és öröme telik benne. Így van ez a szemmel, az ízléssel és a szaglással is.

A nőnek kellett Isten kedvességét képviselnie a földön, a szeretetnek kellett lennie, meg kellett testesítenie ezt a tüzet, amely Azt mozgatja, Aki Van. E szeretet megnyilvánulásának, tanúbizonyságának kellett lennie. Azért Isten rendkívül érzékeny lélekkel ajándékozta meg őt, mert amikor a nő egy napon anyává lesz, értenie kell ahhoz, képesnek kell lennie, arra, hogy megnyissa gyermekeinek szemét és szívét Isten szeretetére és a hozzá hasonlók szeretetére,

úgy, amint a férfinak meg kell nyitnia gyermekeinek értelmét a megértésre és a cselekvésre. Gondolj Istennek önmaga részére adott parancsára: „Alkossunk segítőtársat Ádámnak!” Isten, aki maga a Jóság, csak jó társat volt képes alkotni Ádám számára. Aki jó, az szeret. Ádám társának azért képesnek kellett lennie a szeretetre, hogy boldoggá tegye Ádámot. Annyira képesnek kellett lennie a szeretetre, hogy Isten mása, munkatársa és helyettese lehessen a férfi szeretetében, aki az Ő gyermeke, úgy, hogy még azokban az órákban is, amikor az Istenség nem nyilvánul meg teremtménye számára szeretetteljes szavával, a férfi akkor se érezze magát boldogtalannak a szeretet hiánya miatt.

A Sátán tudott erről a tökéletességről. A Sátán nagyon sok dolgot tud. Ő az, aki a kígyó ajkával beszél, vegyítve hazugságokat az igazsággal. Ő gyűlöli ezt az igazságot, mert ő maga a Hazugság, s csak azért mondja – jól jegyezzétek meg ezt mindnyájan, akik éltek és élni fogtok – hogy félrevezessen az áltatással, hogy amit ő mond, az nem sötétség, hanem világosság. A Sátán ravasz, alattomos és kegyetlen. Behatol ebbe a tökéletességbe, megmarja, ott hagyja mérgét. A nő tökéletessége a szeretetet illetően így eszközzé vált a Sátán számára arra, hogy uralkodjék a nő és a férfi fölött, és elterjessze a rosszat...

– De akkor a mi anyáink?

– János, félted őket? Nem minden nő válik a Sátán eszközévé. Mindig tökéletesek az érzelemben, mindig végletekbe mennek a cselekvésben: Isten angyalai akarnak lenni, a Sátán ördögei akarnak lenni. A szent asszonyok, és a te anyád ezek közé tartoznak; Istenéi akarnak lenni és angyalok.

– Nem tűnik számodra igazságtalannak a nő megbüntetése, Mester? A férfi is vétkezett!

– És a jutalma? Isten megmondta, hogy a Nő által tér majd vissza a világba a Jó, és ő fogja legyőzni a Sátánt.

– Sose bíráljátok Isten cselekedeteit! Ez az első dolog, amit mondani akarok. Hanem gondoljatok arra, hogy amint a nő által lépett be a Rossz, a Nő által lép be a világba a Jó is, és ez igazságos. Ott van a nő, hogy megsemmisítsen egy oldalt, amelyet a Sátán írt. És egy Nő

sírása teszi majd meg ezt. És utána, miközben a Sátán mindörökké kiáltozni fog, íme, a Nő énekelni fog, hogy elnyomja ezeket a hangokat.

– Mikor?

– Igazán mondom nektek, hogy az ő hangja már felszállt az égbe, ahol öröktől fogva énekelte allelujáját.

– Mit fog tenni? Mi egyebet tesz majd?

– Megfordítja Éva hármasságát: Tökéletes engedelmesség. Tökéletes tisztaság. Tökéletes alázatosság. Ezek képezik alapját, s rajtuk áll királynőként és győzedelmesen...

(6-853)

Hasznosak lesztek...

Jézus elhatározza, hogy többé nem megy vissza Názáretbe, és egy környéki erdőben elbúcsúzik Édesanyjától:

– Tanítványaim közül senki sem tudja, hogy nem térünk vissza erre a vidékre addig, míg minden be nem lesz fejezve. De te... a te számodra nincsenek titkok... Megígértem neked, Mama. Ne sírj! Még sok órát töltünk majd együtt. Ezért mondom neked: „Jöjj Júdeába! Az, hogy a közelemben leszel, kárpótol engem a legnehezebb igehirdetés fáradalmáiért azoknál a keményszívűeknél, akik akadályokat emelnek Isten Szava elé. Jöjj a galileai nőtanítványokkal! Nagyon hasznosak lesztek számomra...

(7-1329)

* * *

Jézus a Jeruzsálem közelében lévő Nóbéban van apostolaival és a nőtanítványokkal. Szóba kerül a nők helyzete a zsidó felfogás szerint és a jövő Egyházában. Jézus ezt mondja:

– Mi, Izraelben, és nemcsak mi, hozzászoktunk ahhoz, hogy a nőt alsóbbrendű lénynek tekintjük. Nem! Ha alá van is vetve a férfinek, amint ez igazságos, ha Éva bűne miatt nagyobb büntetés éri is, ha küldetése az, hogy fátyol és félhomály borítsa, feltűnő cselekedetek nélkül, ha benne mindent egy függöny takar el, ezért még nem kevésbé erős és képes, mint a férfiak. Anélkül, hogy emlékeztetnék titeket Izrael nagy asszonyaira, azt mondom, hogy nagy erő van a női szívben. A szívben. Amint nekünk, férfiaknak, az értelmünkben. És mondom nektek, hogy hamarosan megváltozik a nő helyzete a szokásokat illetően éppúgy, mint sok más dolgot illetően. És igazságos lesz ez, mert amint én minden férfi számára, úgy egy Asszony a nők számára különös módon elnyeri a kegyelmet és a megváltást...

– Egy nő? És hogyan akarod, hogy egy nő megváltson? – kérdi nevetve a Kerióti.

– Igazán mondom neked, hogy ő már megvált. Tudod-e te azt, mit jelent a megváltás?

– Természetesen tudom! A Bűn eltávolítását.

– Igen. De a Bűn eltávolítása nem sokat érne, mert az Ellenfél örökké él, és visszatérne cselvetéseivel. De a földi Kertből egy hang jött, Isten hangja, s azt mondta: „Én ellenségeskedést vetek közéd és az Asszony közé... Ő szétapossa fejedet, és te sarka után leselkedel.” Nem többről van szó, csak leselkedésről, mert az Asszony rendelkezik magában azzal, ami legyőzi az Ellenséget. És megvált, mert ad, azáltal hogy van. Megváltás tettben, jóllehet rejtett. De hamarosan kilép a világ színe elé, és az asszonyok megerősödnek majd benne.

– Az, hogy te megváltasz... rendben van. De hogy egy asszony meg tudja ezt tenni... ezt nem fogadom el, Mester!

– Nem emlékszel Tóbiásra? Az ő énekére?

– De igen. Azonban az Jeruzsálemről szól.

– Van talán még Jeruzsálemben egy Tabernákulum, amelyben Isten tartózkodik? Részt vehet Isten dicsőségében, a bűnökkel, amelyeket elkövetnek a Templom falai között? Egy másik Tabernákulumra volt szükség, és arra, hogy szent legyen, és csillag legyen, amely visszavezeti a Magasságbelihez a tévelygőket. És ebben van része a Társmegváltónak, aki a századokon keresztül örvend annak, hogy a megváltottak Anyja. „Ragyogó fényben fogsz tündökölni. A föld minden népe leborul majd előtted. A nemzetek hozzád jönnek távolról, ajándékokat hozva, és imádják benned az Urat... Segítségül hívják a te nagy nevedet...

Azok, akik nem hallgatnak rád, átkozottak lesznek, és áldottak azok, akik vonzódnak hozzád... Boldog leszel fiaidban, mert ők lesznek az áldottak, akik egyesülnek az Úr közelében.” (Vö. Tób 13) Ez igazán a Társmegváltóról szóló ének. És már éneklük a mennyben az angyalok, akik látják... Az új Jeruzsálem, a mennyei, benne elkezdődött. Ó, igen, ez az igazság. És a világ nem vesz tudomást róla. És Izrael elsötétült rabbijai sem...” Jézus elmerül gondolataiban...

– De kiről beszél? – kérdi a Kerióti Fülöptől, aki közelében áll. Mielőtt ő mondana valamit, megválaszol neki Elíza, aki éppen az asztalra teszi a sajtot és a fekete olajbogyókat.

– Anyjáról beszél. Nem fogod fel?

(7-1581)

Anyám nagyon levert

Jézus önkéntes száműzetésbe megy a samariai Efraimba. A feltámadt Lázár, kocsiján, odaviszi Máriát a galileai nőtanítványokkal együtt. Amikor Mária megérkezik, arca szomorú, sápadt és fáradt; már a Fájdalmas Anya arca. Azt mondja:

– Igen, most minden kevésbé fájdalmas, mert itt vagyok az Ő közelében... De a nap elhomályosult előttem, és eltűnt a békém, amikor megtudtam, hogy Fiam itt van... Megértettem... Ó! – és könnyek futnak le sápadt arcán.

Mielőtt Jézus elbúcsúzik Lázártól, azt mondja neki:

– Anyám nagyon levert. Látod. Küldd ide nővéreidet! Én elmegyek Szichembe az összes apostollal és a nőtanítványokkal. De utána előreküldöm őt Betániába, míg én megállok Jerikóban egy kis időre.

(8-257)

* * *

Jézus, Anyjával, a nőtanítványokkal és az apostolokkal Jeruzsálem felé megy. Zebedeus fiai, Jakab és János anyjukkal együtt mennek. Amikor az apostolok megállnak kis pihenőre, és hogy egyenek, Jakab és János anyja Jézushoz megy, és leborul előtte. Jézus megkérdezi tőle:

– Mit kívánsz, asszony? Beszélj!

– Adj nekem egy kegyelmet, mielőtt elmész, mint mondottad!

– És mit?

– Parancsold meg, hogy ez a két fiam, akik mindent elhagytak, hogy téged kövessenek, a te jobbodon és balodon üljenek, dicsőséges országodban.

Jézus az asszonyra néz, majd utána a két apostolra, és azt mondja:

– Ti sugalltátok ezt a gondolatot anyátoknak, nagyon helytelenül értelmezve tegnap tett ígéreteimet. A százannyit, amit azért kaptok, amit elhagytatok, nem egy földi országban fogjátok megkapni. Még ti is kapzsikká és ostobákká váltatok? De nem ti. Ez már a förtelmes sötétség szürkülete, amely közeledik, és Jeruzsálem szennyes levegője, amely megront és megvakít titeket... Mondom nektek, nem tudjátok, mit kértek! Ki tudjátok talán inni a kelyhet, amelyet én kiiszok?

– Ki tudjuk, Uram.

– Hogyan mondhatjátok ezt, amikor még fel sem fogtátok, milyen keserű lesz az én kelyhem? Nemcsak attól lesz keserű, amit tegnap szavakba foglaltam, hanem az én kelyhem a minden fájdalmak emberének a kelyhe. Oly gyötrelmek lesznek, amelyeket akkor sem tudnátok felfogni, ha körülírnám nektek... Mégis, jóllehet még két gyermek vagytok, akik nem ismeritek annak értékét, amit kértek, mégis két igaz és engem szerető lélek vagytok, és biztosan inni fogtok néhány cseppet az én kelyhemből. De nem rajtam áll, hogy jobb vagy baloldalamba ültesselek titeket. Ez azoké lesz, akik számára Atyám készítette.

(8-369)

A hűséges asszonyok

Jeruzsálemben való diadalmas bevonulása előtt Jézus előre küldi anyját és az asszonyokat:
 – Íme, közel van a város. Azt tanácsolom, menjete előre, biztonságban, és lépjete be a városba! Rogel forrásánál vannak a pásztorok és a leghűségesebb tanítványok. Ők lesznek a ti védő kíséretetek.

– Fiam... és egyedül mész? Nem maradhatok közeledben? – kérdi Mária, felemelve szomorú arcát kedves Fiára.

– Arra kérek, maradj rejtve! Mint a galamb a sziklahasadékban. Jelenlétednél jobban szükségem van imádra, kedves Mamám!

– Ha így van, Fiam, mi imádkozunk. Mindnyájan. Érted.

Jézus kijelöl egy házat Anyja számára, ahonnan láthatja majd diadalmas bevonulását Jeruzsálemben.

– Menjete! Béke veletek! Isten veled, Mama! Béke veled! Isten veletek! – Megcsókolja, és elbúcsúzik tőle. A nőtanítványok engedelmesen elmennek.

A diadalmas bevonulás közben Péter észreveszi Máriát:

– Anyád! – kiáltja, s egy sarokházra mutat. Jézus felnéz, és rámosolyog Anyjára, aki ott áll a hűséges asszonyok között.

{9-62}

* * *

Jézus diadalmas bevonulása alatt Annalia, aki kérte Jézust, hogy vegye el életét az Ő halála előtt, örömeben felkiált, és meghal.

(9-73)

* * *

Éjszaka Jézus, Máriával együtt, elmegy Annalia anyjához, aki búslakodik leánya hirtelen halála miatt, és megvigasztalja őt:

– Isten annyira szerette őt, hogy békét akart adni neki... Gondolj örvendetes halálára... A liliumok! Ők lesznek azok jelképei, akik úgy szeretnek engem, amint anyám szerette Istent. Az isteni Király fehér virágágyai... Én vagyok a Feltámadás és az Élet. Aki hisz bennem, mégha meghal is, él, és igazán mondom neked, hogy nem hal meg mindörökké. Leányod él. Örökké él, mert hitt az Életben. Az én halálom az ő számára a teljes Élet lesz. Megismerte az örömet, hogy bennem élt, mielőtt megismerte volna a fájdalmat, hogy látott volna engem, megfosztva életemtől. (M 13,536-540)

(9-87)

* * *

Nagyszerdán délelőtt a nőtanítványok Jézus mellett vannak, amikor, Mannaen ajánlatára, néhány órára visszavonul tanítványaival együtt, pihenni, a jeruzsálemi királyi kertbe.

Miután Jézus kissé kipihente magát, kijelenti:

– És most menjünk a nőtanítványokhoz!

– Ne menj te! Majd én hívom őket – mondja Anyja.

Mária elmegy, és visszatér az asszonyokkal, akik olyan könnyedén járnak, mintha súlytalanná váltak volna.

Az asszonyok ételeket hoznak Jézusnak, aki étkezés közben beszélget velük.

A nőtanítványok nem beszélnek sokat. Nézik Jézust, miközben Ő eszik. Szemükben szeretet és aggodás látszik. Elíza hirtelenül sírni kezd, és mentegelve magát, mondja:

– Nem tudom. Szívem tele van szomorúsággal...

– Mindnyájunké. Még Klaudiáé is, palotájában – mondja Valéria, aki egyedül van jelen a római nőtanítványok közül.

– Szeretném, ha már pünkösöd lenne – suttogja Szalóme.

– Én inkább szeretném megállítani az időt ebben az órában – mondja Mária Magdolna.

– Önző lennél, Mária – válaszolja neki Jézus.

– Miért, Mester?

– Mert csak önmagad számára akarnád megváltásod örömét. Az emberek ezrei és milliói várnak erre az órára, vagy akiket ez az óra fog megváltani.

– Igaz. Nem gondoltam rá... – lehajtja fejét, ajkát harapdálva, hogy ne lássák a könnyeket szemében, és ajkának remegését. De legyőzve magát, megjegyzi: – Ha eljössz holnap, felöltheted ruhádat, amelyeket megtisztítottam. Frissek és tiszták, méltók a húsvéti vacsorához.

– Eljövök... Nincs más mondanivalótok számomra? Némák vagytok és szomorúak. Nem vagyok többé Jézus?... és bátorítólag rájuk mosolyog.

– Ó, az vagy! De oly nagy vagy ezekben a napokban, hogy én többé nem tudok úgy nézni rád, mint amikor kisgyermekként a karomban hordoztalak! – kiált fel Mária, Alfeus felesége.

– És én, mint az egyszerű rabbira, aki belépett konyhámba, keresve Jánost és Jakabot – mondja Szalóme.

– Én mindig ilyennek ismertelek téged: Lelkem Királyának! – mondja Mária Magdolna.

És Johanna, a szelíd és kedves:

– Én is: isteninek, az álomtól fogva, amelyben megjelentél nekem, amikor haldokoltam, hogy visszahívjal az Életbe.

– Uram, te mindent adtál nekünk, mindent! – sóhajt fel Elíza, összeszedve magát.

– És ti mindent nekem adtatok – válaszolja Jézus.

– Nagyon keveset! – mondják mindnyájan.

– Nem szűnik meg az adakozás ez után az óra után. Csak akkor szűnik majd meg, amikor velem lesztek Országomban. Hűséges nőtanítványaim. Nem fogtok mellettem ülni tizenkét trónuson, hogy ítélkezzetek Izrael tizenkét törzse fölött, de az angyalokkal együtt hozsannát fogtok énekelni, dicsőítő kórust alkotva Anyám körül, és akkor, mint most, Krisztus szíve örömét találja szemlélésükben.

– Én fiatal vagyok. Hosszú az idő, mire eljutok országodba. Boldog Annalia! – mondja Zsuzsanna.

– Én öreg vagyok, és boldog vagyok ezért. Remélem, közel van halálom – mondja Elíza.

– Nekem fiaim vannak... Szeretném szolgálni őket, Istennek eme szolgálóit! – sóhajt fel Mária, Alfeus felesége.

– Ne feledkezzél meg rólunk, Urunk! – mondja Magdolna, visszafojtott aggodalmában, de halkan, nehogy felébredje az alvó apostolokat.

– Nem feledkezem meg rólatok. Eljövök. Te, Johanna, tudod, hogy én akkor is el tudok jönni, ha nagyon messze vagyok... A többieknek is hinniük kell ebben. És hagyok nektek egy dolgot... egy titkot (az Oltáriszentséget), ami bennetek tart engem és titeket énbennem, míg ismét egyesülök veletek Isten Országában. Most menjetek! Azt mondjátok majd, hogy keveset mondtam nektek, és szinte felesleges volt ily kevésért ide hívni titeket. De vágyakoztam arra, hogy olyan szívek legyenek körülöttem, akik számítás nélkül szeretnek

engem. Engem, Jézust. Nem Izraelnek a jövőben megálmodott Királyát. Menjetek! És legyetek még egyszer áldottak! A többiek is. Akik nincsenek itt, de akik szeretettel gondolnak rám: Anna, Mirta, Anasztázika, Noémi, a távoli Szintika, és Fotinaj, és Aglae és Sára, Marcella, Fülöp leányai, Jaírus Mirjamja, a szüzek, a megváltottak, a jegyesek, az anyák, akik hozzám jöttek, akik nővéreimmé és anyáimmá váltak, ó, sokkal jobban, mint a legjobb férfiak!... Mindnyájan, mindnyájan! Megáldok mindenkit. A kegyelem már kezd leszállni, a kegyelem és a bocsánat, az asszonyokra, ez által az áldásom által. Menjetek!... – Elbocsátja őket, magánál tartva Anyját:

– Este előtt Lázár palotájában leszek. Szükségem van rá, hogy még lássalak téged. És velem lesz János. Nem akarok mást, csak téged, Anyám, és a többi Máriákat, Mártát és Zsuzsannát. Oly fáradt vagyok...

– Igen, csak mi leszünk, ott. Isten veled, Fiam!...

– Megcsókolják egymást. Elválnak... Mária lassan megy el. Megfordul, mielőtt kilépne. Utána megfordul, mielőtt átmenne a kis hídon. Megint megfordul, míg láthatja Jézust... Úgy tűnik, nem tud eltávolodni tőle.

(9-142)

Még rájuk tud mosolyogni

Az utolsó vacsora házában, egy szobában, ott van Mária más asszonyokkal. Mária Magdolna, Mária, Alfeus felesége is köztük van. Az asszonyok magára hagyják Máriát, amikor Fia megérkezik, hogy búcsút vegyen tőle.

(9-190)

* * *

A keresztúton megint Mária mellett vannak az asszonyok, Jánossal, és a Johannát kísérő Jonatánnal együtt. Sírnak, és elfödik arcukat fátylucokkal a zsidóktól való félelmükben. Amikor Jézus odaér hozzájuk, még hangosabban sírnak, mint eddig, és tisztelettel meghajolnak. Utána határozottan feléje mennek. A katonák szeretnék visszaszorítani őket lándzsájukkal. De egy muzulmán nőnek látszó, feketébe öltözött asszony felfedi egy pillanatra fátyollal borított arcát, s amikor a lovas katona felismeri őt, rendelkezik, hogy hagyják őt átmenni a katonák sorfalán, az asszonyokkal együtt.

Jézushoz mennek, sírva, és letérdelnek lába előtt, miközben Ő lihegve megáll... és még rájuk tud mosolyogni, és a velük levő, de szintén lefátyolozott férfire is, aki most felfedi arcát. Jonatán, a pásztor. Őt azonban nem engedik át a katonák. Csak az asszonyokat, akiknek egyike Johanna, Kúza felesége. Rosszabbul néz ki, mint amikor haldoklott. Kezében ezüstkorsó. Felajánlja Jézusnak. Ő azonban visszautasítja. Annyira kapkod levegő után, hogy nem is tudna inni. Jobb kezével felszárítja izzadságát és véréát, amely szemeibe folyik, és elkékült arcán és nyakán keresztül eláztatja egész ruháját a mellén.

Egy másik asszony, aki mellett egy szolgálóleány van, kezében szépen faragott ládikóval, most kinyitja azt, és kivessz belőle egy nagyon finom vászonból készült négyszögletes kendőt, és felajánlja a Megváltónak. Ezt elfogadja. És mivel Ő maga csak az egyik kezét tudja használni, a kegyes nő segíti, s óvatosan, hogy ne érintse a töviskoronát, arcára teszi a kendőt. Jézus szegény arcához nyomja, és ott tartja, mintha ez nagy megkönnyebbülést okozna neki. Utána visszaadja a kendőt, és azt mondja:

– Köszönöm Johanna, köszönöm Nike... Sára... Marcella... Erzs... Lídia... Anna... Valéria... és te... De... ne sírjatok... felettem... Jeruzsálem leányai... hanem sirassátok bűneiteket... és városotok lakóit... Adj hálát... Johanna... hogy nincs... több gyermeked... Látod... Isten irgalma az... ha valakinek... nincs... nincs gyermeke... mert... szenvednének... emiatt. És te is... Erzsébet... Jobb... hogy így történt... mint az istengyilkosok között... lenni És ti... anyák... sirassátok... fiaitokat, mert... ez az óra nem múlik el... büntetés nélkül... És ha... így bűnhődik... az Ártatlan... igazán mondom nektek... az lesz a szerencsés... aki akkor elsőnek... esik... a romok alá... Megáldalak... titeket... Menjetek... haza... Imádkozzatok... értem! Isten veled, Jonatán!... Vezesd el őket!

És az asszonyok hangos sírása és a zsidók szitkozódása közben, Jézus ismét elindul.

(9-332)

* * *

Mária visszavonul az asszonyokkal. Amikor a menet elhalad, csatlakozik hozzá.

Megérkezik a Golgota ormára Mária is, a másik két Máriával, Johannával és még négy asszonnal. Az asszonyok mögött ott vannak Jézus unokatestvérei: József és Simon, valamint

Alfeus, Sára fia, a pásztorok csoportjával együtt. A pásztoroknál fütykösök vannak, s ezzel nyitottak utat az asszonyoknak a szitkozódó tömegben, s félkörben körülállják őket. A zsidók félnek tőlük, de csak szitkozódnak, és öklükkel fenyegetőznek.

(9-339)

* * *

A zsidók gyalázzák Lázárt, és amikor észreveszik Mária Magdolnát és Mártát, őket is gyalázni kezdik:

– Íme, ott van Mária, Mártával! Kérdezzük meg, hol van Lázár, és menjünk, keressük meg! – És az asszonyok felé mennek, szentelenül kérdezve: – Hol van Lázár? A palotában?

Míg a többiek, megijedve, a pásztorok mögé menekülnek, Mária Magdolna eléjük megy, fájdalmában visszanyerve régi bátorságát, amely bűne idején jellemezte, és azt mondja:

– Menjetek! Ott találjátok majd a palotában Róma katonáit, és az én ötszáz felfegyverzett emberemet, akik elintéznak titeket, mint az öreg kecskéket, amelyeket a malomkövet forgató rabszolgák eledelül szánnak!

– Szentelen! Így beszélsz a papokhoz?!

– Szentségtörők! Aljasok! Átkozottak! Forduljatok meg! Látom mögöttetek a pokol lángjait!

A hitványok megfordulnak, igazán megijedve, annyira biztosan állítja ezt Mária, de nem a lángok vannak mögöttük, hanem a hegyes római lándzsák. Longínusz ugyanis parancsot adott a század pihenő felének, és az készen áll arra, hogy beleszúrjon abba, akit először elér. Ezek elfutnak, félve, kiáltozva. A fél század elzárja a térre vezető utakat, és védőbástyát képez a tér körül. A zsidók szitkozódnak, de Róma az erősebb.

Magdolna leereszti fátyolát, amelyet felemelt, amikor a sértegetőkkel beszélt, és visszatér helyére. A többiek csatlakoznak hozzá.

(9-350)

* * *

Jézus halála után Mária felkiált:

– Nincs többé Fiam!

Utána remeg, és elesne, ha János nem vonná szívére. Majd János leül a földre, hogy jobban tudja keblén tartani Máriát, míg a másik két Mária oda nem siet, és át nem veszi az apostol szerepét az anyánál.

Magdolna leül oda, ahol János volt, és mintegy ölében tartja Máriát, megcsókolva sápadt arcát. Márta és Zsuzsanna egy ecetbe mártott ronggyal megtörlik halántékát és orrát, miközben rokona kezét csókolgatja, és nevéen szólítja őt. Ekkor Mária kinyitja szemét, és körülnéz. A fájdalomtól szinte esztét veszítve azt mondja neki:

– Leányom, kedves leányom, ide figyelj... mondd nekem, hogy látsz engem!... A te Máriád vagyok... Ne nézz így rám!... – És miután Mária felsóhajt, és könnyezni kezd, a jó Mária, Alfeus felesége azt mondja:

– Igen, igen, sírj csak!... Itt, velem, mint egy mamával, szegény, szent leányom – és amikor hallja őt azt mondani: Ó, Mária! Mária! Láttad? – felsóhajt: „Igen, igen... de... de... leányom... ó, leányom!...” Nem talál más szavakat az öreg Mária. Egy csüggedt sírás, amelyet a többiek visszhangoznak, azaz Márta és Mária, János anyja és Zsuzsanna.

Longínusz odamegy Jánoshoz, és halkán mond neki valamit. Utána egy lándzsát kér az egyik katonától. Figyeli az asszonyokat és Máriát, aki lassan magához tér. Mindnyájan háttal vannak a keresztnek.

Longínusz a keresztre feszített elé áll: tanulmányozza, és utána a lándzsa mélyen behatol jobbról balra.

János küzd a vággyal, hogy lássa, és a rettegéssel, hogy meglátja, és egy pillanatra elfordítja arcát.

– Megtörtént, barátom! – mondja Longínusz, és befejezi: – Jobb így. Mint egy lovag. És csonttörés nélkül... Ő valóban Igaz volt!

(9-363)

* * *

Jézust leveszik a keresztről, és Mária hosszú ideig az ölében tartja, könnyeivel mosogatja, fátylával törölgeti, csókolgatja. Közeledik az este, és kéri, engedje át Fiának testét, hogy eltemessék. János és az asszonyok is kéri ezt tőle. Végül Mária megengedi, hogy elvegyék öléből Fiát, s míg beburkolják egy lepelbe, kéri őket:

– Ó, gyengéden bánjatok Vele!

Nikodémus és János a vállánál, József a lábánál emeli fel a holttestet, amelyet köpenyeikből rögtönzött hordágyon visznek a sír felé.

Mária, rokonától és Magdalénától támogatva, követi őket, Mártával, Máriával, Zebedeus feleségével és Zsuzsannával együtt, akik összeszedték a szögeket, a harapófogót, a töviskoronát, a szivacsot és a nádszálat, s utánuk viszik.

(9-371)

* * *

Az asszonyok vigasztalják a sírnál Máriát, és utána visszakísérik őt az utolsó vacsora termébe, és ott vele maradnak szombaton is. Veronika elhozza neki a kendőt, amelyen látni lehet Jézus arcát. Ez nagyon megvigasztalja Máriát. Lásd: M 14 , 600-602. Utána Valéria értékes tömjént hoz, fűszerekkel együtt, a bebalzsamozáshoz.

(9-419)

Láttuk őt!

A szombat elmúltával az asszonyok kora hajnalban felveszik köpenyüket, és a balzsamokat tartalmazó zsákokkal útnak akarnak indulni.

Mária is feláll, és köpenyét keresi. De mindnyájan körülveszik, és igyekeznek lebeszélni arról, hogy velük menjen. Nagy nehezen sikerül ez nekik.

Az asszonyok elindulnak egy mécses fényénél. Utolsónak Magdolna megy ki, miután még egyszer megcsókolta Máriát, aki egyedül marad a szobában.

Jézus feltámadását és megjelenését Anyjának megtaláljuk a „Tizenöt titok” 47-50. oldalán.

Miután Jézus megjelent Máriának, ő nem mondta el a többi asszonyoknak, sőt Péternek és Jánosnak sem.

Jézus megjelenését Mária Magdolnának lásd: F 5-9. Amikor Mária Magdolna boldogan visszatér, kinyitja Mária szobájának ajtaját, és bekiáltja: Feltámadt! Feltámadt! – és boldogan sír.

Erre odafutnak az asszonyok, Péterrel és Jánossal. S mivel Péter csóválja a fejét, az asszonyok erősítgetik:

– Igen! Azt mondták: „Miért keresitek az Élőt a holtak között? Ő nincs itt. Feltámadt, amint megmondta még Galileában. Nem emlékeztek? Azt mondta: „Az Emberfiának a bűnösök kezébe kell adatnia, és megfeszítik. De a harmadik napon feltámad. „’

Péter fejét csóválva mondja:

– Túl sok dolog történt ezekben a napokban. Ezek megzavartak titeket.

Magdolna felemeli fejét Mária kebléről, és azt mondja:

– „Láttam! Beszéltem vele! Azt mondta nekem, hogy felmegy az Atyához, és utána eljön. Milyen szép volt! – és sír, úgy, amint sose sírt, most, amikor többé nem kell gyötörnödnie magát amiatt, hogy minden oldalról kételyek veszik körül.

Alfeus felesége azt mondja Szalóménak:

– Menjünk vissza mi ketten. Lássuk, hogy mindnyájan részegek vagyunk-e!... És elfutnak.

Nemsokára a két asszony visszatér:

– Igaz! Igaz! Láttuk Őt! Azt mondta nekünk Barnabás kertje mellett: „Béke veletek! Ne féljete! Menjete testvéreimhez, és mondjátok meg nekik, hogy feltámadtam, és néhány napon belül Galileába megyek. Ott együtt leszünk még.” Így mondta. Máriának igaza van. Meg kell mondani ezt azoknak, akik Betániában vannak, Józsefnek, Nikodémusnak, a hűségesebb tanítványoknak és a pásztoroknak. Menjete, tegyéte meg! Ő, feltámadt!... és mindnyájan boldogan sírnak.

– Ostobák vagytok, asszonyok! A fájdalom megzavarta agyatokat! A fény angyalnak tűnt előttestek. A szél hangnak. A nap Krisztusnak. Én nem bírálak titeket. Megértelek mindnyájatokat, de csak azt tudom elhinni, amit láttam: a sír nyitva áll és üres, az örök elfutottak a begöngyölt holttesttel.

– De maguk az örök is azt mondják, hogy föltámadt! A város olyan, mint valami hangyaboly, és a főpapok dühöngenek, mert az örök beszéltek, és megrémülve elfutottak! Most azt akarják, hogy mást mondjanak, és lefizetik őket. De az emberek már tudják. És ha a zsidók nem hisznek a feltámadásban, mert nem akarnak hinni, sokan mások hisznek...

– Hm! Az asszonyok!... Péter vállát vonja, és el akar menni.

Akkor az Anya, aki még mindig szívén tartja Magdolnát, aki boldogan sír, felemeli átszellemült arcát, és röviden kijelenti:

– Valóban feltámadt! Kezem között tartottam, és megcsókoltam sebeit. – Utána Magdolna fölé hajolva mondja: – Igen, az öröm erősebb a fájdalomnál. De ez csak egy homokszem ahhoz hasonlítva, ami a te örök boldogságod óceánja lesz. Boldog vagy te, aki engedted, hogy lelked beszéljen értelméd helyett!

Péter többé nem meri tagadni... és odakiált a többieknek, mintha nem is ő késleltette volna őket eddig:

– De akkor, ha így van, tudatni kell a többiekkel! Hogy ha eljön, legalább itt találjon minket! (Lásd bővebben: F 9-11, M 15,631-632.)

(10-40)

Miért az asszonyoknak?...

Mielőtt Jézus megjelent volna apostolainak, megjelent Lázárnak, Johannának, tíz volt betlehemi pásztornak, arimateai Józsefnek, Nikodémusnak és Mannaennek, az emmauszi tanítványoknak, Mártának, Longínusznak és egy másik római katonának, Plautinának, Elízának, Annának, Sárának, Marcellának, Veronikának, a már említett Mária Magdolnán, az asszonyokon és Édesanyján kívül.

Erről beszélgetnek az utolsó vacsora termében összegyűlt apostolok, akik közül csak Tamás hiányzik. Meg arról is, mit mondjanak neki, ha megjelenik közöttük.

A szoba hirtelenül erős fényben úszik, vakító fényben. Az apostolok eltakarják arcukat, villámtól félve. De nem hallanak mennydörgést, és felemelik fejüket.

Jézus a szoba közepén áll, az asztal mellett. Karjait kitárja és megszólal:

– Béke veletek!

Senki sem válaszol. Egyesek elsápadnak, mások elpirulnak. Mindnyájan félelemmel és tisztelettel néznek rá.

Jézus kedvesen bátorítja őket, s végül meg mernek szólalni. (Lásd részletesen F 21-33) Bocsánatát kéri, amit Jézus nemcsak megad, hanem azt kívánja, hogy mindnyájan csókolják meg arcát ott, ahol Júdás megcsókolta, és ezáltal mossák le könnyeikkel az árulás jelét.

Végül visszanyerik bátorságukat, és beszámolnak zavarukról és tapasztalataikról. János azt mondja:

– Magdolna és Márta is világítótornyok voltak, mint Lázár. A közös származás lehet ennek az oka. Ti nem láttátok. Az egyik részvételtjes volt és hallgatott. A másik! Mária Magdolna fogott össze minket az Áldott körül, bátor szeretetének lángjával. Igen. Azt mondtam, a származás. De azt kellett volna mondanom: a szeretet. Felülmúltak minket a szeretetben. Ezért voltak olyanok, amilyenek voltak.

Jézus mosolyog, és továbbra is hallgat.

– De nagy jutalomban részesültek érte...

– Nekik megjelentél.

– Mindhármuknak.

– Máriának rögtön Anyád után...

Világos, hogy az apostoloknak rosszul esik, hogy Jézus másokat ő előttük részesített ebben a kiváltságban.

– Mária már régóta tudta, hogy te föltámadtál. És mi csak most láthatunk téged...

– Bennük nincs többé kétség. Bennünk pedig... íme, mi csak most érezzük, hogy nincs mindennek vége. Miért nekik, Uram, ha még szeretsz minket, és ha nem utasítasz el minket? – kérdi Júdás Tádé.

– Igen, miért az asszonyoknak, és főleg Magdolnának? Őt még homlokán is megérintetted, és ő azt mondja, olyannak tűnik, mintha örök koszorút hordana. És nekünk, apostolaidnak, semmi...

Jézus többé nem mosolyog. Tekintete nem felindult, de mosolya megszűnt. Komolyan néz Péterre, aki utolsónak beszélt, miután eltűnt félelme, és lassan visszatért bátorsága. Jézus válaszol nekik:

– Tizenkét apostolom volt. És egész szívemből szerettem őket. Én választottam ki őket, és mint egy anya gondoskodtam arról, hogy növekedjenek az én életemben. Nem volt titkom számukra. Mindent megmondtam nekik, mindent megmagyaráztam, mindent megbocsátottam. Emberi gyengeségeiket, könnyelműségüket, nyakasságukat, ... mindent. És voltak tanítványaim. A gazdagok közül és a szegények közül. Voltak sötét múlttal vagy gyenge testalkattal. De leginkább apostolaimat szerettem.

És elkövetkezett az én óráim. Egyikük elárult engem és átadott a hóhérokknak. Hárman aludtak, miközben én vért izzadtam. Kettő kivételével mindnyájan gyáván elfutottak. Egyikük megtagadott engem félelmében, annak ellenére, hogy ott volt előtte a másik fiatal és hűséges példája. És mintha mindez nem lett volna elég, a tizenkettő közül egy kétségbe esett és öngyilkosságot követett el, és egyik annyira kételkedett bocsánatomban, hogy nem hitt Isten irgalmában még Anyám fáradozása és anyai szavai ellenére sem. Ha emberi szemmel néznék seregemre, azt mondhatnám, Jánost kivéve, aki szeretetből hűséges volt, és Simont kivéve, aki engedelmességből volt hűséges: „Nincsenek többé apostolaim.” Ezt mondhattam volna, miközben szenvedtem a Templom udvarában, Pilátus előtt és keresztutamon.

Ott voltak az asszonyok... Egyikük, akinek legbűnösebb volt a múltja, ott állt, mint János mondta, lángként, amely összeforrasztotta a szívek széttört rostjait. Ez az asszony Mária Magdolna. Te megtagadtál engem, és elfutottál. Ő szembeszállt a halállal, hogy közelemben maradjon. Amikor sértegették, felfedte arcát, készen arra, hogy leköpjék, és arcul üssék. Arra gondolt, hogy így hasonlóbba válhat megfeszített Királyához. Amikor szívük mélyén kigúnyolták azért, mert rendületlenül hitt feltámadásomban, tudott tovább is hinni. Gyötrelmében is cselekedett. Ma reggel lesújtott állapotában azt mondta: „Mindentől megfosztom magamat, de add nekem Mesteremet!” Mered-e még ezek után kérdezni: „Miért neki jelentem meg?”

Voltak szegény tanítványaim: a pásztorok. Keveset beszéltem velük, mégis mennyire megvallottak engem hűségükkel!

Voltak félénk tanítványaim, mint a zsidó asszonyok. Mégis képesek voltak elhagyni házukat és eljöttek az engem káromló nép özönébe, hogy megadják nekem azt a segítséget, amit apostolaim megtagadtak tőlem.

Jézus folytatja a többi hűséges tanítvány és az irgalmasságot tanúsító pogányok dicséretével, és ezzel fejezi be:

– Nem szóltok többé semmit? Miért nem kérdezitek még, miért tettem így? Nem meritek megkérdezni? Megmondom nektek. Mindent megmondok nektek ezzel az órával kapcsolatban.

Kik vagytok ti? Műveim folytatói. Igen. Azok vagytok, eltévelyedéseitek ellenére. Mit kell tennetek? Meg kell térítenetek a világot Krisztusnak. Megtéríteni! Ez nagyon kényes és nehéz dolog, barátaim. A megvetés, undorodás, gőg, a vakbuzgóság mind gátolja az eredményt. De mivel semmi és senki sem győzött volna meg titeket a jóságról, a leereszkedésről, a szeretetről azok iránt, akik a sötétben vannak, szükséges volt – értitek? – szükséges volt, hogy egyszer alaposan megtörjön a ti zsidó kevélységetek, férfi gőgötök, apostoli öntudatotok, hogy helyette igazán bölcssek legyetek szolgálatotokban. Hogy szelídek, türelmesek, irgalmasok, szeretetteljesek legyetek, pöffeszkedés és megvetés nélkül.

Látjátok, hogy mindenki felülmúlt titeket a hitben és a tettekben azok közül, akiket ti megvetettetek, vagy akikre gőgös szájalommal tekintettetek. Mindenki! Az, aki valamikor bűnös volt. És Lázár, aki elmerült a világi művelődésben. Ő volt az első, aki nevében megbocsátott és irányított. És a pogány asszonyok. És Kúza gyenge felesége. Gyenge? Igazán mindnyájatokat felülmúlt. Ő hitemnek első vértanúja. És a római katonák. És a pásztorok. És a heródiánus Mannaen. És még Gamáiel is, a rabbi. Ne ugrálj örömben, János! Azt gondold, hogy Lelkem sötétben volt? Mindnyájan. És ezt azért mondom nektek, hogy holnap visszaemlékeztek rá, és ne zárjátok be szíveteket az előtt, aki a Kereszthez jön....

Te, Péter, – ahelyett, hogy sírnál és gyáva lennél, – légy Egyházam Sziklája, és véd szívedbe ezt a keserű igazságot. A mirhát a romlástól való megőrzésre használják. Itasd át magadat ezért mirhával. És, amikor be akarod zárni szívedet és az Egyházat egy máshitű számára, emlékezz vissza arra, hogy nem Izrael, nem Izrael, nem Izrael! – hanem Róma védett meg engem, és akart irgalmasságot gyakorolni. Emlékezz vissza, hogy nem te, hanem

egy bűnös nő állt a kereszt lábánál, és érdekelte ki, hogy előbb lásson engem. És hogy ne érdekelj megrovást, kövesd Istenedet! Nyisd meg a szívedet és az Egyházat, mondván: „Én, a szegény Péter nem vethetek meg senkit, mert ha megvetem, Isten is megvet engem, és tévedésem felelevenedik szemében.” Jaj lenne neked, ha nem lettél volna így megtörve. Nem pásztor, hanem farkas lett volna belőled.

(10-75)

* * *

Ott vannak az asszonyok Jézus mennybemenetelénél is:

Az Olajfák-hegyére vezető úton gyülekeznek mindazok, akiket Jézus meghívott, hogy utolsó áldását adja rájuk mennybemenetele előtt. Ott van a 72 tanítvány, a szent asszonyok, akik elkísérték Jézust útjain és a Kálváriára, Lázár, Nikodémus, arimateai József, a pásztorok és még sokan mások. (TT 51)

(10-251)